CAITLIN CLAM

Tu, iubita mea

Traducerea şi adaptarea în limba română de BRÂNDUŞA CARMEN BORZA.

ALCRIS

PROLOG

Peter Maxwell se lăsă pe spătarul scaunului său de piele, trecându-şi palmele peste suprafaţa acoperită cu sticlă a biroului, răsuflând uşurat. Clădirea casei de înregistrări Gold City era goală şi tăcută. Şi tăcerea aceea era ca o binecuvântare. Într-o oră, totul în jurul lui avea să se desfăşoare cu o viteză ameţitoare.

Luă o gură de cafea neagră şi fierbinte, aşa cum obişnuia el să şi-o facă, fără zaharină şi nedecofeinizată, cum o preferau majoritatea concitadinilor săi, şi privi pe geam luminile Los Angelesului, încă scufundat în somn.

Nu mai era mult până la ivirea zorilor. Peter se bucura de liniştea dinaintea unei zile obişnuite de muncă, încărcată cu figuri şi voci familiare, zâmbete şi întruniri inevitabile şi ore întregi petrecute în studioul de înregistrări. Într-un fel se simţea la capătul puterilor. Ca în fiecare dimineaţă. Dar resursele lui nu se epuizaseră încă. În fiecare dimineaţă avea puterea s-o ia de la capăt.

Îşi trecu degetele prin păr, încercând să alunge amintirile visului din acea noapte. Acelaşi vis care îl bântuia de luni de zile. Relieful unei figuri feminine fragile, care dispărea de fiecare dată când ajungea prea aproape de ea. Cine era? Unde dispărea? Avea s-o vadă vreodată?

Se hotărî să înceapă ziua alungându-şi sudoarea şi visele nopţii cu un duş binefăcător.

Dar se simţea încă ameţit şi fără chef. Aşa că mai luă o gură de cafea tare şi privi, de la etajul zece al clădirii, oraşul ce se desfăşura la picioarele lui.

Soarele răsări poleind construcţiile de metal şi sticlă cu o lumină aurie. Simţea că şi-ar fi dorit să aibă aripi să survoleze oraşul acela minunat. Aripi cu care să evadeze din cotidianul acela stereotip.

Telefonul îl trezi din reverie. Lumina roşie îi arăta că era vorba de un apel intern direct. Gata? Deja se sfârşiseră orele de odihnă? Nu era cam devreme?

Munca aceea necesita concentrare douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, aşa că, cu un gest automat şi instantaneu, Peter apăsă butonul interfonului.

O voce masculină înfundată şi cunoscută umplu încăperea:

— Maxwell, sunt probleme cu albumul lui Clint Smith. Avem nevoie de tine aici.

— Fără mine nu vă descurcaţi?

— Ştii bine că nu.

— Păi ar trebui să învăţaţi, oftă el.

— Hai, fii bun şi nu mai face pe nebunul. Mişcă-ţi mai repede fundul aici.

— Vin, spuse el, întrerupând conversaţia.

Adevărul era că nimeni nu se descurca iară el în acea instituţie. Şi Peter nu „făcea pe nebunul”, ci pur şi simplu era prea devreme ca să înceapă o nouă zi agitată de muncă.

Aruncă o ultimă privire plină de regrete oraşului. Pe Sunset Boulevard începuse să se aglomereze circulaţia maşinilor, care mai de care mai scumpe. Şi el conducea tot o maşină scumpă. Şi el devenise un locuitor tipic al Los Angelesului. Texanul necizelat fusese înghiţit de măreţul oraş, digerat şi transformat.

Acela era Los Angelesul pe care îl cunoştea. Populat de oameni care duceau o viaţă luxoasă, încălziţi de mărinimosul soare californian. Dar acelaşi oraş, fără oamenii lui bogaţi care să-l îngrijească şi întreţină, ar fi putut deveni în scurt timp un teren secetos, lipsit de viaţă.

Los Angelesul era o metaforă a personalităţii lui. Bântuit de coşmaruri, ridicându-se prin propriile puteri, fără muncă şi devotament, Peter ar fi fost în ziua aceea o epavă.

Capitolul 1

— Adu-mi *huevos rancheros* şi nişte cafea, comandă Michael Lloyd cu o voce tunătoare, chelneriţei care

mesteca gumă.

Peter Maxwell îl privi uimit pe bătrânul din faţa lui. Lloyd nu era niciodată vesel dimineaţa. Ceva se schimbase.

— Ce-i cu tine, Lloyd? întrebă el.

— Cu mine, nimic, răspunse Lloyd amuzat. Am o ocazie a ntâia pentru tine.

Peter nu-l auzise niciodată pe Lloyd folosind expresia: „a ntâia”. Înainte să-l întrebe ce voia să spună, chelneriţa îmbrăcată în blugi strâmţi şi tociţi se întoarse cu comanda, trântind în faţa lui Lloyd platoul cu mâncare şi turnând în silă cafea în ceaşca din faţa lui.

— Frişca? întrebă ea, zâmbindu-i larg şi oferindu-i o privelişte unică a sânilor ei pe jumătate dezgoliţi.

— Nu, mulţumesc, spuse el, expediind-o cu un gest scurt şi acru.

Chelneriţa făcu o piruetă şi plecă, nu înainte de a-i arunca un zâmbet „à la Hollywood”, fără albeaţa strălucitoare de rigoare a dinţilor.

Ignorând încercarea de flirt a chelneriţei, Peter privi împrejur. Restaurantul cu specific mexican avea un succes nebun. La ora aceea era aproape imposibil să mai găseşti vreo masă liberă.

— Care-i treaba, Lloyd? întrebă el din nou, privindu-l pe directorul casei de înregistrări Golden City.

— Hei, Maxwell, zâmbi Lloyd, revizuieşte-ţi limbajul. Lucrezi pentru mine, ai uitat?

Toată lumea de la Golden City ştia că, deşi Maxwell era un simplu angajat, datorită muncii şi devotamentului său, era respectat şi lăsat să se poarte ca propriul lui şef. Până şi directorul îi asculta opiniile.

— Uite care-i treaba, începu Lloyd. Vreau să accepţi un contract de înregistrare a unui artist necunoscut, chiar dacă îţi place sau nu.

Peter oftă obosit. Era cam devreme pentru glume.

— Cu tot respectul, Uoyd, nu ştiu de ce tocmai tu îmi spui asta. Ştii bine că nu semnez un contract care nu-mi place.

— Ai încredere în mine, Peter, râse Lloyd.

„Încredere” era un cuvânt în care Peter nu mai credea de când se despărţise de Angela. Iar în lumea muzicii, putea fi fatal.

— Peter, haide, fii bun, îl rugă Lloyd. Asumă-ţi şi tu odată în viaţă riscul.

— Mi-am mai asumat riscuri în viaţă. Şi acum nu este cazul s-o fac din nou.

— Unde a dispărut texanul acela încrezător pe care l-am angajat cu ani în urmă?

— Toţi ne schimbăm, ne transformăm, devenind în timp alte persoane.

— Dragă, divorţul ăla te-a dat peste cap. Este de înţeles, la cât de mult ai iubit-o pe Angela. Lasă că-ţi trece. O să găseşti tu femeia potrivită, care să-ţi dea pofta de viaţă de altă dată.

Pofta de viaţă? Un bărbat fără poftă de viaţă nu ar fi reuşit să ţină pasul într-o casă de înregistrări de mărimea lui Golden City.

— Mulţumesc pentru încurajare, Lloyd.

— Angela te-a distrus. Sunt convins că nu eşti irecuperabil.

— Ştiu şi sper să ai dreptate.

O iubise mult pe Angela şi ea îl rănise incredibil de tare. Femeia pe care o cunoscuse în Texas se transformase sub ochii lui, în lumea plină de miraje a Los Angelesului. Dar, asta era viaţa! Sincer, el nu se credea capabil să mai iubească pe cineva. Încrederea lui se dusese pe apa sâmbetei.

— Hai mai bine să trecem la afaceri. Cine, ce şi de ce? întrebă Peter.

— Este vorba de o tânără speranţă. O cântăreaţă care îşi scrie singură melodiile şi textele. A plătit dublul onorariului obişnuit. Este deosebit de talentată. Mergi pe mâna mea.

— Hai, Lloyd, nu am timp şi chef de şmecherii. Îi eşti cumva dator lui taică-su? Cine este?

— Summer Gold.

— Gold? Are vreo legătură cu Barry Gold, fondatorul

casei Gold?

— Mda.

— Ce îi e? Nepoată de gradul că şpe?

Lloyd îi făcu semn cu degetul mai sus, dându-şi ochii peste cap.

— Fiică-sa???

— Da, este fetiţa lui.

— Fetiţa…?

— Nu e bine să vorbeşti de rău morţii. Nu amanta, dragă. Fata lui naturală.

Peter era deja plictisit de încercările odraslelor mahărilor din L.A. care încercau ca pe lângă o diplomă UCLA să-şi audă vocea pe posturile de radio.

El îşi croise singur drum în viaţă. Şi-ar fi dorit ca toată lumea să facă la fel. Dar ştia că aşa ceva era imposibil.

— Cunoscându-te, sunt convins că nu-ţi place deloc situaţia. Dar, înainte să moară, Barry m-a rugat să am grijă de ea. Şi pe deasupra îmi este şi fină.

— Perfect, zâmbi Peter acru. Nu ştiam că ai o fină. Bine că aflu acum.

Rugămintea unui şef era ordin. Indiferent cât de bun prieten era el cu Lloyd, nu-l putea refuza după atâtea rugăminţi.

— Bun, o să semnez pentru ea. Dar de ce m-ai ales tocmai pe mine? Orice alt angajat din departamentul meu s-ar fi bucurat să te servească.

— Nu vreau numai să semnezi pentru ea. Asta ar fi fost o treabă uşoară. Ideea este că îmi doresc ca Summer să reuşească, şi tu eşti singurul producător talentat în care am încredere. O să-ţi placă de ea. Ai să vezi.

Peter îşi amintea vag de fiica lui Barry. O văzuse de câteva ori pe la petreceri, însoţită de tatăl ei. Asta cu mult timp în urmă, înainte ca el să moară. Nu îi acordase prea multă atenţie. Oricum, pentru el era doar o copiliţă răsfăţată.

Cum arăta oare acum? Crescuse. Auzise că era frumoasă. Şi pe deasupra şi foarte bogată. Doar îl

moştenise pe Barry Gold! Lloyd spunea că era talentată. Normal! Doar era fina lui. Ce putea să spună?

— Hai, Maxwell, poartă-te frumos cu ea şi poate vei obţine şi o primă frumuşică, sugeră Lloyd făcându-i cu ochiul, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Poartă-te frumos cu mine şi poate nu-i voi spune nevestei tale ce mănânci, i-o întoarse Peter rânjind. Nu cred că ouăle, untul şi frişca se află pe lista de alimente permise. A, şi încă ceva. O să-ţi accept propunerea când o să îngheţe iadul.

*

Summer Gold parcă în faţa clădirii Golden City şi privindu-se în oglinda retrovizoare, îşi scoase din poşetă o pudrieră, retuşându-şi machiajul.

„Niciodată să nu te arăţi adversarilor transpirată" îi spunea pe vremuri tatăl ei.

Deşi erau în luna aprilie, soarele strălucea puternic, ca într-o zi de iulie. Dar Summer nu transpirase din cauza căldurii. Nervozitatea ei era cauzată de întâlnirea importantă pe care o avea în câteva minute.

Se întâlnea cu Peter Maxwell în carne şi oase, pentru prima oară după mulţi ani. De când era mică se visase în braţele lui. Dar pasiunea aceea copilărească îi ieşise din minte de multă vreme. Peter era totuşi un bărbat frumos şi plin de succes.

Îi venea să moară de ruşine, gândindu-se că avea să înfrunte privirile suspicioase ale angajaţilor care vor da ochii cu ea. Toţi îşi vor închipui că nu era decât o fată bogată şi răsfăţată care dorea să scoată un disc şi *o va face*, doar datorită banilor.

Şi nu era aşa. Dar asta rămânea de văzut. Singura ei preocupare era să-l impresioneze pe Peter Maxwell.

Trânti portiera Toyotei şi trecu printr-un grup de muncitori care o fluierară, adresându-i-se:

— Hei, blondino, nu-mi dai numărul tău de telefon?

Aşa păţeau vara toate fetele. Sau cel puţin aşa credea ea. De fapt era foarte frumoasă şi avea o senzualitate

evidentă.

Intră în clădirea Gold City, privind pardoseala lucioasă a holului, amintindu-şi cum îi plăcea când era mică să alunece în şosete pe acolo, aşteptându-şi tatăl să vină de la întruniri.

Făcuse oare bine, venind aici? Nu i se vor deschide vechile răni? Amintirile dureroase ale părinţilor pierduţi?

Încercând să uite gândurile triste, se îndreptă spre recepţie.

— Bună ziua, zâmbi ea. Sunt…

— Ştiu cine sunteţi, domnişoară Summer Gold, spuse recepţionera zâmbindu-i cu o privire care spunea: „domnişoară, sinceră să fiu, nepotismul îmi face greaţă”. Domnul Maxwell vă aşteaptă. Etajul zece, biroul de pe dreapta.

Curajul ei se evaporase. Dacă recepţionera o întâmpinase aşa, la ce se putea aştepta din partea lui Peter Maxwell?

Încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine, Summer se îndreptă spre lifturi, privind discurile de aur de pe pereţi.

Găsi uşor biroul lui Peter Maxwell. Bătu încet la uşă şi neprimind niciun răspuns, intră timid. Spre dezamăgirea ei, nu găsi pe nimeni înăuntru.

„Bun, îi spuse o voce interioară. Acum poţi pleca acasă”.

— Ba nu, spuse ea cu glas tare.

Privi speriată în jur. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era s-o audă Peter Maxwell vorbind singură.

Îşi puse poşeta pe o măsuţă şi începu să privească fotografiile de pe pereţi. Îl recunoscu imediat pe Peter, alături de vedete ale muzicii.

„La fel de frumos, ca atunci când eram mică, îşi spuse ea, de data asta în gând. Dar acum nu mă mai interesează cum arată, ci doar ce poate face pentru mine”.

Adevărul era că arăta foarte bine. Avea un zâmbet cuceritor şi nişte ochi verzi fascinanţi.

— Îţi plac fotografiile? întrebă o voce din spatele ei.

Era Peter.

— Mă uitam să văd dacă vă recunosc, spuse Summer, întorcându-se spre el. Sunteţi neschimbat.

Dintr-odată i se înmuiară genunchii. Peter arăta în realitate mai frumos decât în fotografii. Avea buzele pline şi o osatură de invidiat. Iar trupul lui… Ahh! Avea nişte muşchi pe care nu-i putea obţine decât într-o sală de forţă. Sau poate, în cazul lui, mai degrabă în fermele texane în care crescuse.

Da, era acelaşi Peter care o făcuse pe puştoaica de clasa a şaptea să tremure de emoţie. Şi totuşi ceva era schimbat. Ceva în sclipirea ochilor.

Noroc că pe ea n-o interesau aventurile sentimentale, pentru că altfel ar fi fost pierdută.

— După ce termini să mă analizezi, o să te invit în biroul meu, zâmbi el.

Summer se înroşi.

— Sigur, domnule Maxwell, spuse ea. Mă scuzaţi.

Întinse mâna ca să-şi ia poşeta de pe masă, dar aceasta îi căzu pe jos şi toate nimicurile ei se împrăştiară sub ochii lui Peter. Unde îi era capul? Chiar aşa de emoţionată era?

— Domnule Maxwell, spuse ea, aplecându-se să-şi adune lucrurile de pe jos. Vreau să vă rog să-mi semnaţi contractul doar dacă vă place cu adevărat munca mea.

Peter izbucni într-un râs contagios.

— Sunny, îţi mulţumesc mult, spuse el printre hohote nestăvilite. Ştii, ăsta-i un obicei de-al meu. Semnez doar contractele care-mi plac.

Ce naiba îi venise să-i spună asta? Normal că semna doar contractele care îi conveneau. Doamne! Se credea mai diplomată. Dar se părea că prezenţa lui o făcea să se simtă ca la treisprezece ani.

— Domnule Maxwell… începu ea, dorind să-şi recapete mândria.

Dar nu-i veni nimic inteligent de spus.

— Domnişoară Gold… o îngână pe un dulce ton ironic Peter. Vă rog să poftiţi în biroul meu. Nu obişnuiesc să

închei afaceri în anticameră.

Summer îl urmă. Se aşteptase ca întâlnirea să fie dificilă, dar nici chiar aşa de jenantă. Şi atitudinea lui Peter n-o ajuta deloc. Îi venea să se întoarcă cu spatele şi s-o rupă la fugă.

Nu. Summer nu era genul de femeie care să renunţe uşor. Luptase ea şi pentru cauze considerate pierdute, şi tot câştigase.

După ce se aşezară la birou, Summer îşi luă inima în dinţi şi încercă să-i câştige respectul lui Peter.

— În primul rând, începu ea pe un ton cât se poate de impunător, mă cheamă Summer şi nu Sunny.

Peter începu din nou să râdă.

— Bine, Summer. Demonstrează-mi de ce ar trebui să semnez pentru tine.

— Pentru că sunt bună. Şi am face un cuplu grozav, adăugă ea înroşindu-se. Din punct de vedere profesional, vreau să spun. Aşa cum aţi făcut cu Angela Casablanca, acum cinci ani.

Privirea lui Peter se înnegura. Din nou Summer spusese o prostie. Ştia că mariajul lor se destrămase. Nu trebuia să-i reamintească eşecul acela neplăcut din viaţa lui.

— Adică… se bâlbâi ea.

— În opinia mea, începu el, nu există cuplul perfect. Aşa că spune-mi ce motiv aş mai avea ca să-ţi semnez contractul? În afară de faptul că eşti fina şefului meu şi o dulcică mică.

„O dulcică mică?” Summer simţi cum i se ridică tensiunea, dar cu un autocontrol exersat, reuşi să se tempereze.

— Nu sunt dulcică şi nu sunt mică, spuse ea pe un ton ferm, încercând să-l pună la punct. Şi nu vă înţeleg întrebarea. Presupun că toţi artiştii care vin la dumneavoastră pentru a vă obţine semnătura o fac din convingerea că posedă un oarecare talent. Aşa că nu văd de ce eu aş face excepţie de la regulă.

— Mulţumesc pentru observaţie. Acum treci la

subiect. De ce aş lucra cu tine?

— Nu ştiu de ce aţi lucra dumneavoastră cu mine. Asta rămâne să decideţi singur.

— Atunci ce ce ai ales *tu* să lucrezi cu mine?

— Pentru că sunteţi cel mai bun în domeniu. V-am urmărit toate producţiile. Scoateţi dintr-un cântăreţ tot ce poate da mai bun. Faceţi din obişnuit extraordinar şi din extraordinar fenomenal.

Nu voia să fie linguşitoare, dar acela era adevărul.

— Vai! Sunt chiar aşa de bun? întrebă Peter frecându-şi bărbia, cu o sclipire de amuzament în priviri.

— Da, sunteţi. Armonia melodică a celor de la Young Strings, claritatea pe care aţi imprimat-o celor de la Antidote şi vibraţia lui Memphis…

— Ţi-a plăcut revista Rolling Stone? Sau unde mai puteai să citeşti asta? În Musician?

— Vi se pare că sunt prea blondă ca să gândesc ca celebrii critici muzicologi? întrebă ea sarcastic.

— Prea blondă, nu. Poate prea tânără. Apropo. Câţi ani ai?

— Nu văd relevanţa, dar dacă insistaţi… Am douăzeci şi cinci. Dumneavoastră?

Peter clătină din cap îngrijorat.

— Nu-mi răspundeţi?

— Treizeci şi cinci, oftă el.

— Domnule Maxwell, ştiu că faptul că sunt fiica lui Barry Gold vă nelinişteşte. Dar nu vreau să semnaţi pentru asta. Aş vrea să mă ascultaţi cu atenţie şi să decideţi ce aveţi de făcut.

— Uşor de zis. Cum să iau o decizie corectă, cu răsuflarea lui Michael Lloyd în ceafă?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea surprinsă.

— Nu mai face pe inocenta cu mine, domnişoară Gold. Iartă-mă că te-am făcut dulcică mică. Sunt convinsă că nu eşti nici dulcică, nici mică şi nici inocentă. Aşa că uite cam cum stă treaba. După părerea preşedintelui companiei şi implicit, şefului meu, ar trebui să-ţi semnez contractul cu ochii închişi.

— Aşa v-a spus el? întrebă Summer cu ochii rotunzi de uimire sinceră.

— Aşa m-a lăsat să înţeleg. Sub titlu de ordin…

Obrajii lui Summer se aprinseră de ruşine. îl rugase pe naşul său să-l convingă pe Peter Maxwell să accepte o întâlnire cu ea. În niciun caz să-i asigure un contract.

— Vai, Peter… adică domnule Maxwell, se corectă ea repede. Nu voiam să se ajungă aici. Vă jur. Tot ce-mi doream era o întâlnire cu dumneavoastră. Vă venerez şi vă respect munca de când aveam zece ani.

— Poftim?

— Da, vă venerez. Nu v-aş fi jignit niciodată rugându-mi naşul să vă oblige să-mi semnaţi contractul.

Telefonul îi întrerupse pledoaria.

— Iartă-mă, te rog. Da? strigă el în receptor. Imediat. Domnişoară Gold, te rog să mă aştepţi în biroul asistentului meu. Am primit un telefon important.

*

* * *

O minţise. Acela nu era un apel important. Îi telefonase croitorul ca să-l anunţe că pantalonii de la un costum erau gata. El nu obişnuia, ca alţii, să-şi pună asistenţii să aibă grijă de garderoba lui.

Avea nevoie de puţin timp de gândire şi telefonul acela picase la fix.

Trebuia să recunoască, Summer nu era genul de fată pe care se aşteptase s-o întâlnească. Era amuzantă, spontană, sinceră şi luptătoare.

„Ai grijă, Maxwell, îi spuse o voce interioară. Aşa a fost şi cu Angela. Încearcă să te manipuleze”.

Şi dacă era adevărat, atunci Summer putea deveni o actriţă bună. Până şi machiajul era deosebit de cel al locuitoarelor Hollywood-ului. Chiar părea o tânără inocentă şi naturală. Şi era foarte frumoasă. Avea un păr blond natural ce-i cădea pe umeri ca o cascadă, şi nişte ochi de un albastru infinit ca al cerului de vară. Părea un înger. Bine, toate astea puteau fi un accident genetic. Şi Iuda arătase bine.

Dar dacă ea era într-adevăr o fată bună şi talentată, care avusese ghinionul de a se naşte Gold?

„Las-o baltă”, îi spuse vocea interioară.

Se ridică şi se duse glonţ în biroul asistentului său. Summer se întoarse speriată spre el, cu nişte ochi mari şi inocenţi.

Nu, nu. Asta nu ţinea la Peter. Vulnerabilitatea ei nu-l impresiona. Trebuia să recunoască. Angela îl ajutase mult să nu mai aibă încredere în oameni.

— Domnule Maxwell, începu Summer hotărâtă, aveţi de gând să mă ascultaţi?

Peter se pregăti să spună nu, dar atenţia îi fu atrasă de fotografia de deasupra capului ei, care îl reprezenta pe Barry Gold. Cât de mult îşi iubise omul acela fiica. Ce greu trebuie să fi fost pentru ea, să-l piardă la vârsta aceea din cauza cancerului!

— L-ai iubit mult, nu-i aşa? întrebă el, făcându-i semn spre fotografie.

— Normal, spuse ea, înghiţind greu.

— Bun. Ne vedem la opt, la Sugar Snack.

Doamne! Ce prost sentimental era! Dar nu-i nimic.

Probabil avea s-o respingă, sub un motiv obişnuit.

— Uite cartea mea de vizită, spuse el. Dar te sun eu, să-ţi spun ce am hotărât, bine?

— Mulţumesc, domnule Maxwell, spuse ea strălucind de încântare. Nu veţi regreta.

— O fac pentru că m-a rugat Lloyd. Să nu uiţi asta, adăugă el. Şi acum te rog să mă scuzi. Am foarte mult de lucru.

— Ne vedem la opt, spuse ea, ridicându-şi bărbia.

Se întoarse pe călcâie, cu părul fluturându-i pe spate.

Ce importanţă avea că buclele ei blonde păreau aşa de moi şi el ar fi vrut să le mângâie? Ideea era că trebuia să anuleze o întâlnire importantă cu nişte avocaţi, pentru a asculta o tânără lipsită de talent. Dar, nicio problemă. Avea s-o refuze, aşa cum făcuse de nenumărate ori. Doar că de data asta treaba i se părea cam dificilă. Poate era bine să fie mai blând cu ea.

Doamne! Ce se petrecea cu el? De când era aşa de nehotărât?

Exasperat, clătină nemulţumit din cap. Nu se schimbase deloc. Era acelaşi texan, uşor de vrăjit de un căpşor simpatic şi blond.

Capitolul 2

În numai o oră, Summer urma să-i demonstreze lui Peter de ce era în stare. Totul era să nu se înece. Gândul acela o făcea să tremure de emoţie.

Avea încredere în vocea şi talentul ei. Ştia că dacă Peter ar fi ascultat-o cu atenţie, cu siguranţă ar fi fost încântat de vocea şi melodiile ei.

Închise portiera şi intră în clubul privat Sugar Snack. Grădina, amenajată de Joseph Sugar McGee în persoană, era raiul pe pământ. Gazonul părea un covor verde perfect. Într-un colţ, o cascadă mică artificială care cădea pe nişte stânci veritabile, înconjurate de flori cu miresme exotice, răcorea atmosfera încinsă. Copacii împrăştiau o umbră binefăcătoare, sub care se adăposteau grupuri de băncuţe plasate în colţuri intime.

„Poate dacă mă relaxez puţin…”, îşi spuse ea.

Dar înainte să-şi termine gândul, o siluetă familiară de bărbat se apropie de ea.

O, nu! Nu se putea să fie el. Nu aici, nu acum. Ba da… Era chiar Peter Maxwell în carne şi oase!

La vederea lui neaşteptată, Summer simţi emoţia adolescentină care o anima încă de pe vremea când Peter era iubitul ei secret.

— Domnule Maxwell! strigă ea, fluturând din mână. Aici! Ce faceţi? Cum m-aţi găsit? Adică… ce căutaţi aici?

Summer se înroşi, dându-şi seama că se dăduse de gol. Comportamentul ei îi reflecta perfect gândurile. Îşi *dorise* să se întâlnească cu Peter. Mai bine se strecura prin tufişuri şi dispărea. Ce-i venise să-l strige?

— Bună, Sunny.

Iar îi spunea Sunny? îşi bătea joc de ea? Summer îl privi dezumflată.

— Scuză-mă, voiam să spun Summer, se corectă el.

Ce căuta Peter acolo? O căuta să-i spună că nu mai are rost să vină?

— Mă bucur să vă văd din nou, domnule Maxwell, spuse ea, dorind să pară prietenoasă. Cum se face că aţi venit tocmai aici?

— Îmi place grădina asta, spuse el pe un ton neutru. Mă relaxează. Tu?

— Eu vin aici adesea, explică ea entuziasmată. Mai ales când sunt stresată.

— Şi de ce ai fi tu stresată? o întrebă el, privind-o ca pe un copil răsfăţat.

— Din cauza slujbei. Mă refer la fosta mea slujbă. Era foarte obositoare.

Peter o privi uimit, pregătit s-o întrebă despre ce slujbă era vorba, dar Summer se grăbi să schimbe subiectul.

— Vedeţi ce linişte este aici? Nici nu-ţi vine să crezi că eşti la o aruncătură de băţ de Sunset Strip.

— Ai dreptate.

Era bine că se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

— Pentru mine, explică ea, grădina Sugar este cel mai frumos loc din L.A.

— De ce? întrebă Peter trecându-şi degetele bronzate peste petalele sidefii ale unui trandafir roz.

Summer simţi cum cum tot curajul îi coboară în pantofi. La naiba cu reacţiile acelea adolescentine!

— Nu ştiu de ce. Presupun că, trăind în plin deşert, verdeaţa pare o binecuvântare. Nu pot spune că nu-mi plac şi cactuşii din Pasadena. Dar sunt aşa de…

— Ţepoşi? zâmbi el. Da. Cactuşii sunt plantele deşertului. Sunt interesanţi, în felul lor. Ca şi palmierii. Îmi amintesc că mama ta colecţiona palmieri, nu? La ultima petrecere la care am fost la voi acasă, ştiu că mi i-a arătat. îi lipseau trei specii, pe care le deţinea o rivală din sudul Franţei, nu-i aşa? Am auzit că voia să le cumpere la nişte preţuri exorbitante.

— Da, îl privi Summer, plăcut impresionată de memoria lui. Mama avea hobby-uri ciudate. Nu i-am înţeles

niciodată pasiunea pentru palmieri. Asta probabil pentru că nu se pricepea deloc la grădinărit. îi plăcea să colecţioneze tot felul de lucruri doar de dragul de a strânge.

— Aşa fac oamenii bogaţi, spuse Peter. Adună tot felul de lucruri ciudate de care nu au nevoie. Şi cu cât sunt mai scumpe, cu atât mai bine.

— Şi mie îmi place să colecţionez diverse lucruri, dar la o scară mai mică, recunoscu Summer.

— Serios?

— Dar dumneavoastră? îl privi ea cu nişte ochi îngheţaţi. Nu puteţi trăi fără maşini sport, celular şi vizite la maseur? Armani vă face pijamalele? Ţineţi regimuri celebre bazate pe broccoli şi andive belgiene?

— Te rog… zâmbi Peter, sesizându-i tonul ironic. Eu sunt un texan carnivor. Şi aş prefera să merg la serviciu călare pe un mustang.

— Un mustang ale cărui calităţi vocale să le imprimaţi pe un CD?

— Corect! râse el. Mi-ar plăcea să aud un cal nechezând pe ritmurile „Străzilor din Laredo”.

Adevărul era că Summer şi-l putea imagina în blugi, cu pălărie de cowboy, călare pe un mustang la o fermă din Texas.

— Vă este dor de Texas?

— Mda. Mi-e dor de rodeo, de pui la rotisor, de oraşele Honeygrove, Lovelady, Rosebud.

Nu, nu. Imaginaţia ei era prea bogată. Deja se închipuia călărind alături de el. Nu trebuia să se mai gândească la prostii.

— Şi? Cum aţi venit tocmai la grădina Sugar?

— Îmi place aici. Este relaxant. Iubesc natura. Întrebarea este ce cauţi tu aici? Credeam că te faci frumoasă pentru reprezentaţie. Este ultimul loc în care mă aşteptam să te găsesc.

— Ştiam că nu vă aşteptaţi să mă găsiţi aici. De fapt, poate că dacă aţi fi ştiut că sunt aici, nu aţi mai fi venit, spuse ea cu amărăciune, dorind să fie sinceră.

Peter râse şi rupând o floricică, i-o oferi cu un gest puţin exagerat, în semn de împăcare.

— Ce faceţi? întrebă ea înroşindu-se, văzându-l cum se aşază într-un genunchi pe pământul reavăn. Vă murdăriţi. Sau probabil că pe dumneavoastră nimic nu vă atinge.

— Nu mă atinge? ridică el dintr-o sprânceană. Uiţi că sunt un bărbat divorţat? Ziarele au făcut o întreagă tevatură pe marginea povestit ăsteia.

— Dacă divorţul înseamnă murdărie, atunci jumătate din populaţia din L.A. ar avea nevoie de o baie bună. Aţi avut ghinionul să divorţaţi de o persoană celebră.

— Paraziţi, o întrerupse el.

— Poftim?

— Organisme care trăiesc pe seama altora. Cunosc câteva persoane de genul ăsta şi nu ţi le doresc în grădina ta. Presupun că nu-ţi place grădinăritul.

— Nu. Asta înseamnă că sunt o persoană rea?

Peter îi ignoră întrebarea.

— Probabil că nu-ţi convine când designerul pe care-l plăteşti cu bani grei îţi face nişte zdrenţe.

— Aveţi de gând să mă mai înţepaţi mult? Ce v-am făcut? se apără Summer.

Peter nu-i răspunse. Poate datorită soarelui blând. Poate din cauza susurului cascadei. Cert era că Summer nu se putea supăra pe el. De fapt îi plăcea să stea prin preajma lui. Era reconfortant.

— Mereu eşti aşa de înfumurată? o întrebă el, zâmbindu-i. Azi-dimineaţă mi-ai părut foarte inabordabilă.

— Dar v-a plăcut, nu-i aşa?

— Nu comentez, spuse el, luându-i floarea pe care o învârtea între degete.

Dumnezeule! Ce făceau ei acolo? Evident, flirtau! Sau imaginaţia îi juca feste?

Mă rog. Ceva se petrecea, pentru că ea se simţea în al nouălea cer.

— Deci, mereu eşti aşa de înfumurată? repetă el întrebarea.

— De obicei sunt o persoană deschisă. Natura mea este bine reflectată chiar de nume.

— Mda. Summer Gold (vară aurie). Nu mai ai încă un nume de botez?

— Nu. Părinţii mei au hotărât că ajunge.

— Aveau dreptate.

— Oare? murmură ea, aşezându-se pe o băncuţă alături de el, inspirându-i aroma masculină.

— Cum s-au hotărât să-ţi dea numele ăsta? întrebă el cu o privire pe care Summer o descifră ca fiind tandră.

— Tatăl meu mi-a ales numele. Îşi dorea ca Summer Gold să mă reprezinte. Dar, părerea mea este că a fost influenţat de nebunia anilor şaizeci.

— Da… Anii şaizeci… Ce vremuri bune şi nebune!

— Vă rog… Cred că în Vara Dragostei dumneavoastră făceaţi excursii cu cercetaşii.

— Poate că eram un băiat precoce.

— Nu mă îndoiesc.

În acel moment ochii lor se întâlniră. După expresia privirii lui, Summer era sigură că voia s-o sărute. Se apropie din ce în ce mai tare de buzele ei şi…

Brusc se trase înapoi. Părea din nou rece şi inabordabil. Cortina căzuse şi o privea cu aceiaşi ochi ironici.

Înnebunise? Peter chiar dorise s-o sărute? Sau avea ea o imaginaţie mult prea bogată?

— Iartă-mă, spuse el. Am pierdut noţiunea timpului. Trebuie să mă întâlnesc cu Sugar. Baftă.

Peter se ridică în picioare cu o mişcare bruscă.

Summer nu mai apucă să-i mulţumească şi privind în urma lui, îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi sărutat-o.

Bineînţeles că nimic. Doar nu se aştepta s-o ia de nevastă? Peter mai trecuse prin asta şi ratase. Dar poate cu ea ar fi fost altfel. L-ar fi convins ea că nu seamănă cu Angela!

Iar se gândea la prostii. Cavalerul cucerea prinţesa şi nu invers. Or, cavalerul ei nu avea nicio intenţie de genul

acela.

*

* * *

Câteva minute mai târziu, Summer se machia în cabina de probă a clubului Sugar Snack.

Era o fată raţională. Nu putea să se gândească la prostii. Peter nu dorise s-o sărute. Se apropiase de ea întâmplător. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să creadă contrariul, realitatea era grăitoare. Dacă ar fi dorit s-o sărute, ar fi făcut-o. Că doar nu era vreun licean timid.

Summer îşi scutură buclele blonde, încercând să-şi alunge gândurile nebuneşti. În scurt timp, urma să se producă în faţa lui şi avea trac. Îşi dorea din tot sufletul acel contract. Şi-l dorea mai mult decât şi l-ar fi dorit pe Peter.

Îşi dădu cu un strat de rimel pe genele lungi, privind efectul. Da. Arăta bine. În general nu-i plăcea să atragă atenţia bărbaţilor. Deşi o făcea fără să vrea, chiar evitând să se machieze excesiv. Dar poate că majoritatea bărbaţilor se simţeau atraşi de banii ei. Asta era într-adevăr o ironie.

Lois, soţia managerului, intră în cabină, întrerupându-i gândurile.

— A venit un tip de la o casă de înregistrări.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Ce vrea?

— Spune că vrea să vorbească cu tine. Uite ce flori frumoase ţi-a adus, spuse ea, întinzându-i un buchet de trandafiri roşii.

— Vai, pofteşte-l înăuntru, Lois.

Emoţionată, Summer îl aşteptă pe Peter să intre, mirosind florile pe care le strângea la piept.

Uşa se deschise şi în locul lui Peter Maxwell îşi făcu apariţia un bărbat scund, blond, un sac de muşchi îmbrăcat într-un costum scump, dar de prost-gust.

— Johnny Finster, se prezentă el. KCA Entertainment.

Summer îi întinse mâna pe care acesta i-o sărută.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea, luată pe

nepregătite.

— Ai alură de star, o studie el. Dacă îmi place ce aud în seara asta, voi lua legătura cu tine, spuse el, şi întorcându-se pe călcâie, o lăsă pe Summer cu gura căscată.

Asta era cu adevărat ceva interesant! Avea alternative. Dacă Peter n-o accepta, Johnny… N-avea-Importanţă-Cum îi oferea o a doua şansă. Ar fi fost mai bine să reuşească prin altcineva decât prin angajaţii naşului său. Aşa, lumea nu avea nimic de comentat.

Bun. Era ora opt fix. Respiră adânc şi ieşi pe hol, îndreptându-se spre scena luminată de reflectoare.

*

Peter stătea într-un colţ întunecos, cu un pahar plin cu whisky în mână, pregătindu-se să asiste la un spectacol searbăd. Se obişnuise să facă asta. Rareori avea surprize plăcute. Era convins că Summer era la fel de netalentată pe cât era de frumoasă.

Clubul Sugar Snack era preferatul lui. Era un club exclusivist, în care nu avea acces mulţimea înnebunită să adune autografe. Pereţii erau plini de fotografii cu somităţi din lumea jazzului, de la Nat King Cole, la Sarah Vaughn. Mâncarea era bună şi băutura niciodată ieftină.

Sugar apăru pe scenă şi Peter dădu peste cap paharul cu băutură.

— În seara aceasta, am plăcerea de a vă anunţa favorita dumneavoastră, unica şi inegalabila… domnişoara Summer Gold!

Peter rămase uimit de reacţia spectatorilor de la mese. O aplaudau frenetic. Sau poate că o încurajau. Toată lumea îl respecta pe Sugar.

Se bucură pentru ea. Poate că merita aplauze. Măcar pentru înfăţişare. Era o femeie frumoasă. Şi mai devreme, în grădină, vrăjit de chipul ei, fusese gata-gata s-o sărute. Adevărul era că îi lipsea afecţiunea. Asta era explicaţia. Noroc că se abţinuse.

Mulţimea fluieră şi aplaudă din ce în ce mai frenetic

în momentul în care ea îşi făcu apariţia într-o rochie lungă, strălucitoare, crăpată până sus pe picior, cu părul blond, ca o aureolă, lăsat pe umeri. Era un înger!

Salută mulţimea cu o voce profundă şi cu graţie, se apropie de pianistul îmbrăcat în smoching şi îl salută din cap, zâmbindu-i familiar.

Sângele începu să se înfierbânte în venele lui Peter. De ce naiba băuse? Acum nici nu mai putea măcar să judece limpede.

Pianistul începu acordurile unei melodii suave. Summer îşi legăna voluptuos şoldurie, în ritmul muzicii. Imaginea putea scula morţii din morminte.

Nu. Trebuia să analizeze situaţia. De ce să-i semneze contractul lui Summer, şi de ce nu?

În primul rând, poate că era o cântăreaţă bună.

Dar el se îndoia sincer.

Apoi, era o femeie foarte frumoasă.

Dar, femeile frumoase aduceau numai necazuri.

Nu voia să-l dezamăgească pe Lloyd, care-i deschisese casa de fiecare dată când se certase cu Angela.

Totuşi, dacă Summer nu s-ar fi ridicat la nivelul lui Whitney Houston, a-i semna contracul însemna a-şi încălca principiile.

O privi din nou. Ochii ei rătăceau prin mulţime, aşteptându-şi intrarea. Introducerea melodică era cam lungă. Ăsta era un punct slab. Era bine că ţinea lumea în tensiune, dar uneori putea fi plictisitor. Dar asta nu însemna că nu era o cântăreaţă bună. A! O compozitoare proastă, da. Sau, hai să spunem neexperimentată. La asta se putea lucra.

Ochii ei se opriră pe o persoană din spatele lui. Zâmbetul lui Summer se lărgi, dezvelind două rânduri de dinţi albi precum perlele. Da. Zâmbea frumos. Dar cui?

Peter se întoarse, privind în spate, şi îl zări pe Johnny Finster. Ce jigodie! Omul acela era o lipitoare nesuferită. Sugea procente grase de la asistenţii săi, fără să le merite. Şi făcea contracte numai cu femei frumoase, asta fiind singura modalitate de a le băga în patul lui.

De ce îşi zâmbeau? Aranjaseră ceva? Amintindu-şi cum el însuşi fusese aproape fermecat de prezenţa ei de mai devreme din grădină, se bucură că îi rezistase.

Dar Finster? Doamne, nu! Un om ca Finster nu i-ar fi rezistat. Nici nu ar fi dorit să-i reziste. Cât de departe ajunseseră? făcuseră oare dragoste?

Peter îşi alungă din minte imaginea dezgustătoare. Trupul lui Finster alături de al lui Summer era o blasfemie.

Finster îi făcu cu ochiul lui Summer şi asta fu prea mult pentru Peter care, înjurând, trânti pe masă nişte bani şi ieşi vijelios din sală.

Femeia aceea era o sirenă. Sirenele erau femei frumoase care duceau bărbaţii pe drumul pierzaniei. Ideea era să nu le asculţi cântecul. Îi rezistase o dată lui Summer pe ziua aceea. Asta era a doua oară. În momentul în care uşa se trânti în urma lui, Summer începu să cânte.

Capitolul 3

Summer se trezi la ora şapte dimineaţa, cu o greutate pufoasă pe piept.

— Bună dimineaţa, Guinevere, murmură ea, salutându-şi pisica persană albastră, dăruită de tatăl său după aflarea veştii că avea cancer.

Ştiind că era pe cale să moară, Barry dorise ca fiica lui să nu rămână complet singură. Şi de atunci, Guinevere îi ţinuse companie lui Summer.

Dimineaţa aceea era prea frumoasă ca să fie întunecată de amintiri dureroase.

Sări din pat şi se îndreptă spre bucătărie, pregătindu-şi cafeaua şi dându-i lui Guinevere, în castronaşul ei, biscuiţi pentru pisici.

Abia aştepta să se facă ora nouă, ca Peter s-o sune. Ştia că dacă între ei doi nu se putea înfiripa o relaţie de dragoste, puteau totuşi să devină buni prieteni.

Dar se făcu nouă şi Peter nu sună. Nu sună nici la unsprezece. Ceva era în neregulă. Poate că nu-i plăcuse cum cântase. Poate fusese prea obosit ca să asculte până la capăt.

Dar era imposibil. Îşi amintea clar că îi zâmbise

înainte să înceapă să cânte. De ce să plece fără s-o asculte? Poate că era prea ocupat ca să o sune.

Aşa că Summer îşi umplu ziua privind la televizor, aşteptând nerăbdătoare telefonul lui Peter.

La un moment dat, nemairezistând, apucă receptorul şi se opri. Tatăl ei avea o vorbă: „Niciodată să nu faci afaceri prin telefon, când le poţi face faţă în faţă, ochi în ochi”.

Câteva minute mai târziu, intră în biroul lui. Respiră uşurată văzându-l pe Peter care stătea cu spatele la ea. Şi purta doar o pereche de boxeri negri de mătase! Adevărul era că abia aşteptase să-l revadă. Dar nu se gândise că avea să surprindă acea privelişte. Arăta ca un Adonis. Admiră în tăcere priveliştea câteva secunde bune.

Peter o simţi şi se întoarse brusc cu faţa spre ea, privind-o cu nişte ochi fioroşi.

— Bună, zâmbi ea, fără pic de jenă.

— Tu nu ştii să baţi la uşă?

— Îmi… pare rău, murmură ea şocată de nervozitatea lui neaşteptată.

— Îţi pare rău? Mie cum crezi că îmi pare? întrebă el pe un ton tăios.

— Vă aştept afară, spuse ea, luându-şi cu greu ochii de la el.

— Nu, nu, intră acum. Şi închide uşa aia odată! Destul că m-ai văzut tu, râse el. Nu toată lumea este impresionată de boxerii mei, ca tine.

— Dar nu sunt impresionată deloc de…

— Boxeri?

— Mă rog. V-am spus. Dacă vreţi, vă aştept afară.

— Nu te deranja, spuse el, luându-şi pantalonii atârnaţi pe spătarul scaunului. O să-i ascund imediat. Stai jos, te rog.

— Bine, spuse ea, trântindu-se pe un scaun. Mereu umblaţi dezbrăcat prin birou, sau astăzi este o zi mai specială?

Peter izbucni în râs, punându-şi cămaşa albă. Summer începu să privească pe pereţi. Pieptul lui era cu

adevărat impresionant.

— Ce aţi păţit?

— M-am luptat cu o salată Caesar. Salata a câştigat.

— De ce nu v-aţi dus acasă?

— Prea departe, strâmbă el din nas. Stau în Pacific Palisades. Dar sunt prevăzător. Păstrez mereu un costum de schimb la birou. Este mai practic.

— Vă pătaţi des cu mâncare? râse Summer.

— Da. Cu mâncare, ruj, praf de puşcă, păr de tigru, funingine, scuipat. Rareori mi se întâmplă să-mi scape vreun costum nemurdărit.

— Vă înţeleg. Aşa sunt artiştii.

Peter mustăci amuzat.

— Dar, ce? Nu ai mai văzut până acum vreun bărbat dezbrăcat?

— Asta nu este problema dumneavoastră. Şi nu eraţi dezbrăcat.

— Poate că data viitoare o să ai mai mult noroc.

Summer izbucni în râs, înroşindu-se. Peter o tachina. Şi era aşa de dulce.

— Pe femeile care vă văd dezbrăcat le consideraţi norocoase? continuă ea gluma.

— Aşa spun ele, zise el cu falsă modestie.

Se distrau bine. Dar oare chiar nu aveau nimic serios de discutat?

— Acum, că am terminat cu mine, hai să trecem la tine, spuse el, aşezându-se pe scaun.

— Am venit să vă întreb, ce părere v-aţi făcut de spectacolul de aseară?

— Spectacolul de aseară? întrebă Peter recăpătându-şi mâna serioasă.

— Da.

De obicei, Summer citea uşor oamenii. Dar în cazul lui Peter, îi scăpa ceva.

— Vrei să-mi auzi părerea?

— Exact, spuse ea, încercând să-şi păstreze calmul.

— De ce te interesează părerea mea, Summer? întrebă el, jucându-se cu un pix.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Vă respect opinia, îi explică ea mirată. Vreau să ştiu adevărul. Îl suport, oricare ar fi acela.

— În cazul ăsta… Nu am nicio părere. Îţi doresc noroc cu Finster. Pentru că ai nevoie de aşa ceva.

— Finster?

— Da. Johnny Finster. A semnat pentru tine, nu?

— Nu!

— Atunci, va semna, spuse el, strângându-şi buzele. Nici măcar nu trebuie să-l rogi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştii foarte bine…

— Dar…

— Nu ştiu de ce ai mai venit la mine.

Ce însemna privirea aceea? Era dezamăgit, supărat, gelos???

— Ba nu. Adică nu-mi doresc semnătura lui, ci pe-a dumneavoastră.

— Ce faci? încerci să porneşti un război între mine şi Finster? Nu ţine, iubito.

— Nu-mi spuneţi mie iubito! zise ea, simţind că îi vine să plângă.

Peter pretindea că ea făcuse un alt aranjament, înainte de a-l consulta pe el, pentru a evita să-i spună că prestaţia ei fusese lamentabilă. Era clar, cântase oribil. Poate de asta n-o sunase nici măcar Finster.

Îşi înfipse unghiile în palme, plină de ruşine şi supărare, şi spuse:

— Nu trebuie să mă protejaţi. Recunoaşteţi! Am cântat oribil, nu?

În acel moment în birou năvăli un asistent.

— Maxwell, iartă-mă. Am nevoie urgentă de tine.

*

Zece minute mai târziu, Peter reveni în birou.

— V-am întrebat ceva. Cred că merit un răspuns, îl luă Summer din uşă.

Peter fu izbit de tristeţea şi vulnerabilitatea din vocea ei. De ce o rănise? Chiar dacă se sărutase cu Finster, deşi asta era doar o simplă supoziţie, tot ar fi trebuit s-o asculte cântând. Se purtase ca un bărbat gelos.

Se pregăti să-şi ceară scuze, dar îşi aminti că lumea era o junglă şi Summer trebuia să se obişnuiască cu ideea.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, Summer. Nici măcar nu te-am ascultat, recunoscu el.

— Poftim? întrebă ea, începând să înţeleagă. De ce?

— Te-am văzut cum îţi făceai ochi dulci cu Finster şi am considerat că nu mai era necesar să rămân.

Peter privi confuzia şi surprinderea din ochii lui Summer. Parcă era un copil.

Ba nu! Era o actriţă desăvârşită. Semăna din multe puncte de vedere cu Angela.

— Sunteţi cel mai arogant şi mai lipsit de scrupule individ pe care l-am întâlnit în viaţa mea, spuse ea, ducându-şi mâinile la tâmple. Cel mai…

— Frumos? completă el zâmbind.

— Nu! strigă ea pierzându-şi cumpătul. Încetaţi să-mi mai terminaţi propoziţiile. Este enervant.

— Dar, draga mea, arăţi aşa de bine când te enervezi! Eşti… irezistibilă.

Culmea, dar tocmai spusese un mare adevăr. Peter nu ştia dacă-i mai putea rezista mult. Îl distra s-o enerveze pe Summer. La fel cum îl distrase în şcoala generală s-o tragă de codiţe pe Alice Martin. Exista şi o vorbă pentru asta: „Cei ce se iubesc se tachinează”.

Dar era o diferenţă între Alice şi Summer. De Alice fusese îndrăgostit la nebunie, pe când de Summer… Să fi fost ultima femeie de pe pământ şi tot nu s-ar fi atins de ea. Ei, poate dacă într-adevăr ar fi fost ultima femeie de pe pământ… pentru binele umanităţii, ar fi făcut-o.

— Ascultaţi-mă, îi întrerupse Summer gândurile nebuneşti. Poate că vă distraţi bine pe seama mea, scoţându-mă din sărite. Dar cred că la genul ăsta de tertipuri ieftine s-ar preta doar Finster. Nu ştiu de ce v-a lăudat atâta Michael Lloyd. Probabil că l-aţi vrăjit bine.

Poate că Summer era o actriţă grozavă, dar Peter chiar nu ştia cum reuşise să se înroşească aşa de tare.

— Cred că şi tu ţi-ai vrăjit bine naşul. Altfel nu ştiu cum ai fi reuşit să-l convingi că trebuie să mai dai o lovitură.

— Să mai dau o lovitură? Nu mă cunoaşteţi deloc. Ştiţi ceva? Mă bucur că nu aţi rămas să mă ascultaţi. Poate dacă aţi fi făcut-o, mi-aţi fi semnat contractul şi nu ştiu dacă ne-am fi înţeles aşa de bine cum credeam. Acum, că mi-am dat seama cum sunteţi, nu aş mai accepta *eu* să-mi semnaţi contractul, chiar dacă aţi cădea în genunchi.

— Hai, Summer, nu exagera.

— Vai! exclamă ea, în culmea furiei, rămânând fără cuvinte.

Şi cu gesturi grăbite şi mâini tremurânde, îşi deschise poşeta şi scoase cartea lui de vizită pe care o făcu mototol şi i-o aruncă pe birou.

Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— De ce femeile trebuie întotdeauna să arunce cu ceva, când nu le convine? întrebă el, râzând.

Singurul răspuns pe care îl primi fu zgomotul uşii trântite.

Peter râse în continuare, dar zâmbetul îi dispăru repede de pe faţă. Summer era o actriţă pe cinste. Şi atunci de ce se simţea aşa de… prost?

Summer mai bău o ceaşcă de cafea, neştiind ce să mai facă. Singurul lucru de care avea chef era să tragă un pui de somn, cu Guin în braţe.

Întinzându-se în pat, Summer analiză situaţia. Peter fusese un ticălos. Dar ea? Se purtase ca un copil răsfăţat.

Nu se mai gândi la nimic şi curând, aţipi. La un moment dat, fu trezită de o bătaie uşoară în uşă. Se ridică din pat ameţită de somn şi se duse să-i deschidă vecinei sale, Laura Kennedy.

— Vin, vin, mormăi ea.

Deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu… Peter Maxwell. Apariţia lui total neaşteptată îi tăie răsuflarea.

— Bună, spuse Peter, privind admirativ cămaşa ei

transparentă de noapte.

— Ce căutaţi aici?

— Voiam să discutăm ceva. Iartă-mă că te-am trezit. Pot reveni altă dată.

Nu părea deloc jenat că o trezise. Şi mai rău, îşi băgase capul în apartament şi studia cu neruşinare interiorul.

— Hmmm, făcu ea neîncrezătoare. Aşteptaţi-mă în camera de zi până mă…

— Îmbrac? completă el din obişnuinţă.

— Nu! Până mă schimb. Mă vedeţi cumva dezbrăcată?

— Mda… Se pare că îmi joacă imaginaţia feste, îi făcu el cu ochiul.

— Poftiţi, îl invită ea în apartament cu un gest exagerat. Vin în cinci minute.

Summer intră în dormitor şi trânti uşa după ea.

*

Peter nu-şi amintea să fi lăsat vreodată o femeie să se ducă singură în dormitor. Ei bine, ziua aceea sosise.

Ei, dar Summer Gold nu era doar o fată frumoasă. În primul rând, era fina lui Michael Lloyd. Şi Peter se îndoia sincer că şeful lui ar fi apreciat o legătură ocazională între ei doi.

Dar şi el se îndoia că ar putea avea o legătură ocazională cu Summer. Se simţeau bine împreună, dar erau legaţi într-un fel mai profund.

Ochii ei! Asta era. Avea nişte ochi că ai bebeluşilor. Albaştri, mari şi inocenţi. îi furau inima. Dar Peter nu era pregătit să-şi lase inima furată. Nici inima şi nici altă parte a trupului.

Se aşeză pe canapeaua din camera de zi, privind în jur. Pisica persană sări alături de el şi începu să toarcă sub mângâierea lui. Când primise de la Lloyd adresa ei, nu se aşteptase s-o găsească tocmai aici. Locuia într-un cartier de case cu două etaje, aparţinând unor familii din clasa de mijloc a societăţii.

Din câte îşi amintea el, când era mică, Summer locuise într-un cartier de vile cu piscine, terenuri de tenis, săli de bal şi garaje pentru şase maşini. Or, casa aceasta abia dacă încăpea într-o piscină.

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu Guinevere, spuse Summer intrând în camera de zi.

— Aşa se pare, spuse el, privind-o admirativ.

Era îmbrăcată într-un pulover galben, o pereche de blugi, şi se machiase foarte puţin. Cu toate astea, arăta ca o păpuşă de porţelan.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit să-mi cer iertare, spuse el, dregându-şi glasul.

Nu obişnuia să-şi ceară scuze. De fapt rareori avea motive s-o facă, pentru că nu prea îşi pierdea cumpătul.

Summer îl ascultă neclintită.

— Aş vrea s-o luăm de la început, dacă mai vrei. Dă-mi ocazia să te ascult din nou. Nu-ţi promit că voi semna vreun contract, dar hai să încercăm.

— Domnule Maxwell…

— Spune-mi Peter.

— Peter, şopti ea, şi eu trebuie să-mi cer scuze. Nu ştiu ce a fost în mintea mea când ţi-am înapoiat cartea de vizită.

— Mi-ai înapoiat-o? Mi-ai dat cu ea în cap! râse el.

— Nu vrei să mă ajuţi deloc, zâmbi ea. Îmi pare rău că m-am purtat copilăreşte.

— Scuzele sunt acceptate.

Peter se miră de reacţiile lui. De ce era aşa de drăguţ şi prietenos? Poate din cauză că Summer era „o dulcică mică”.

— Sincer să fiu, continuă el, mă aşteptam să te porţi ca un copil răsfăţat. Dar se pare că m-am înşelat. Ăsta nu pare un apartament de copil răsfăţat.

— Nu-ţi place?

— Ba da. Este intim şi cochet, dar nu se ridică la standardele din Beverly Hills. De ce nu ţi-ai cumpărat ceva mai spaţios?

— Nu mi-am permis.

— Poftim???

— Ai auzit bine, zâmbi ea.

— Pot să te întreb de ce? Ai jucat banii la cazinou?

— Nu, râse ea. Nu mă atrag jocurile de noroc. I-am depus într-o bancă.

— Şi trăieşti din dobândă?

— Nu. Dobânda se duce la un institut de cercetare a cancerului.

Dacă Peter ar fi fost un bărbat care să roşească, cu siguranţă ar fi roşit în acel moment. Greşise profund în privinţa lui Summer. Sau poate iar îl ducea de nas, jucând rolul „săracei fete bogate”.

— De ce? întrebă el, încercând să nu-i arate cât de impresionat era.

— Din două motive, spuse ea. În primul rând, pentru că am văzut cât rău poate face o moştenire unui tânăr. Îi suge energia, făcându-l să se creadă invincibil. În loc să mai muncească, meritându-şi poziţia, se trezeşte făcând pe şeful, în faţa unor oameni care au avut ghinionul de a se naşte săraci. Am considerat că banii mi-ar fi distrus motivaţia, aşa că m-am descotorosit de ei, temporar. Peste cincisprezece ani, voi decide ce să fac cu ei. Poate îi voi depune pentru treizeci şi cinci de ani, pentru copiii mei! Sau poate îmi voi face propriul meu studio de înregistrări.

— Şi al doilea motiov?

Summer îşi plecă privirile întristată.

— Banii mei poate vor ajuta ca oamenii să nu-şi mai privească fiinţele dragi murind.

— Summer?

— Da? îşi ridică ea ochii trişti şi înlăcrimaţi din pământ.

— Ţi-e rău?

— Iartă-mă. Iar mă port copilăreşe.

— Ba nu, spuse el, oferindu-i o batistă de hârtie.

— Mulţumesc, suspină ea. Cred că nici într-o sută de ani nu voi putea uita suferinţele tatălui meu. Trei ani l-a mâncat cancerul. Şi eu nu puteam să fac nimic decât să

privesc. Mă simţeam disperată şi neajutorată.

— Unde era mama ta?

De obicei, Peter nu punea întrebări indiscrete. Dar de data asta simţea nevoia să afle.

— Asta este o altă poveste. Am trecut prin clipe grele, ca toată lumea. Îmi continuu viaţa ca înainte, dar uneori, din senin, îmi amintesc şi asta mă termină. Oricum, spuse ea, rozându-şi o unghie, mulţumesc pentru preocupare.

— Ai o lacrimă aici, spuse Peter, apropiindu-se de ea şi atingându-i buzele cu un deget. Şi aici.

La atingerea pielii ei fine, Peter începu să tremure, pierzându-şi controlul. Summer îşi umezi buzele, în semn de invitaţie.

Peter se apropie mai tare de ea. Dorea s-o sărute.

— Nu, murmură ea.

— Nu, ce? zâmbi el.

— Eşti imposibil, râse ea printre lacrimi.

Peter îşi trecu degetele prin părul ei auriu, înlăturându-i cordeluţa care-i ţinea părul.

— Te cheamă Summer Gold din cauza părului, şopti el. Îţi ia ochii!

Se apropie din nou de buzele ei şi cu un gest instinctiv, îşi lipi gura de a ei. Şi nemaistăpânindu-se, o luă în braţe şi începu s-o sărute. Se simţea pierdut în ea, cu pieptul lipit de al ei, respirându-i suflarea de măr verde.

Nicio femeie nu-l purtase pe acele tărâmuri printr-un singur sărut. Nu ştia ce mai putea să urmeze.

Din nefericire, nici nu află, pentru că Summer se retrase.

— Nu! îl respinse ea.

— Uite, spuse el, oferindu-i cordeluţa căzută pe jos, care-i ţinuse părul. De acum încolo mă voi abţine, doar dacă îţi pui asta pe cap.

— Perfect, spuse ea pe un ton tăios.

Ce o apucase? Chiar nu-i plăcuse deloc sărutul lui?

— Hei, te-am sărutat. Ce ţi-am făcut? A fost doar un simplu sărut şi nimic mai mult.

— Corect.

— Ei, dacă stau să mă gândesc bine, nu a fost doar un simplu sărut. A fost cel mai minunat sărut primit sau dat din viaţa mea.

Summer se înroşi toată. Dacă în acel moment şi-ar fi umezit din nou buzele, Peter nu s-ar mai fi oprit.

— Încă puţin şi ar fi trebuit să aduci Garda Naţională să mă ia de pe tine.

Cuvintele acelea avură efect pentru Summer, dar Peter se întorsese cu spatele, distras de o bătaie în uşă.

— Trebuie să răspund, şopti Summer. Este vecina mea, Laura. Dar vreau să-ţi explic de ce m-a deranjat că m-ai sărutat.

— Să-mi explici? Ce să-mi explici? Nu ţi-a plăcut şi pace. Oricum, stai liniştită că nu se va mai repeta.

— Perfect, spuse ea supărată, îndreptându-se spre uşă.

Peter nu era convins că nu avea să se mai repete. Abia aştepta să plece vecina ei, ca să treacă la treabă.

— Domnule Finster? Ce surpriză! Intraţi, vă rog.

Capitolul 4

Finster??? Ce căuta Finster la Summer acasă?

Gelozia muşcă din inima lui Peter. Ce greşeală mare făcuse, sărutând-o pe Summer!

— Arăţi bine, dragă, spuse Finster. Dar ce te-ai înfofolit aşa? Trebuie să vizităm nişte case de modă. Trebuie să arăţi cel puţin la fel de sexy ca Madonna.

Peter le ascultă conversaţia dezgustat. Cum putea o fată aşa de finuţă ca Summer să se coboare la nivelul lui Finster?

— Nu-mi plac hainele designerilor din ziua de azi, spuse ea spre încântarea lui Peter.

— Serios? se miră Finster pe un ton aproape intim. Păcat. Ai un corp perfect pentru aşa ceva.

Insinuarea din vorbele lui Finster îl revoltă pe Peter. Cum îndrăznea nemernicul acela să vorbească aşa cu Summer? îi venea să-i dea un pumn în faţa lui de bul-dog.

Nu. Trebuia să fie calm. Dacă Summer alesese să

semneze un contract cu Finster nu putea s-o încurce.

— Te văd într-o rochie transparentă, strălucitoare, pe tocuri de doi şpe, spuse Finster, apoi intră în camera de zi cu dezinvoltură. Hei! Maxwell! îl salută el surprins. Ce cauţi aici? Umbli după o a doua Angela Casablanca?

— Ţine-ţi gura, Finster, replică el rece. Întrebarea este ce naiba cauţi tu aici!

— Am să-i comunic ceva lui Summer, dacă eşti aşa de bun să mă laşi.

— Pune-ţi placa şi pleacă mai repede. Dacă nu-ţi dai seama, să ştii că ne-ai deranjat.

— Ascultă-mă, Summer, îl ignoră Finster, vorbind pe un ton intim. Hai să mergem undeva, la un pahar. Nu pot să fac afaceri când sunt insultat.

Summer părea că „un pahar” cu Finster era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Nu, domnule Finster, spuse ea. Puteţi să-mi spuneţi tot ce doriţi în prezenţa lui Peter. Nu am nimic să-i ascund. Suntem… prieteni.

Peter se simţi flatat şi uşurat.

— Bun, spuse Finster, ştergându-şi palmele pline de sudoare pe pantaloni, cum doreşti, dar… Să fiu sincer, eşti cam dură. Mă refer la cântat.

— Luaţi loc, spuse Summer, aşezându-se pe braţul canapelei, alături de Peter, şi spuneţi-mi ce doriţi.

După părerea lui Peter, Summer era o femeie sigură pe ea, care ar fi putut să facă şi singură faţă situaţiei. Într-un fel, era mândru de ea.

— Spune-mi Johnny. După cum ziceam, vocea ta este cam dură, aspră, neantrenată. Dar ai calităţi speciale. Am convins compania la care lucrez să semneze un contract cu tine.

— Şi? întrebă ea rece.

— Vrei să semnăm?

— Uite ce e, Finster, spuse Peter ridicându-se în picioare. Nu semnaţi nimic. Summer îmi aparţine în exclusivitate.

O privi pe Summer, încercând să-i ghicească reacţia.

În loc să fie fericită, părea înfuriată. Ce naiba voia femeia asta?

Ochii celor doi se aţintiră nerăbdători asupra ei. Parcă erau doi rivali care se băteau pentru favorurile ei.

— În primul rând vreau să vă spun că mă simt asaltată.

— Serios? întrebă Peter.

— Şi în al doilea rând, continuă ea vizibil enervată, nu vă aparţin. Nici unuia dintre voi. Din niciun punct de vedere. Din contră. Şi asta să vă fie clar de la început! Oricum, mai degrabă aş semna cu domnul Finster, pentru că el cel puţin a stat să mă asculte. Dar până să mă hotărăsc, aş vrea să plecaţi. Amândoi!

— Nu plec până nu pleacă şi el, spuse Peter, încrucişându-şi braţele.

Ce se petrecea cu el? Voia să plece, dar o forţă nevăzută îl ţinea în loc. Şi îi mai punea şi cuvinte în gură!

— Ţine cartea mea de vizită, spuse Finster. Să mă suni când te simţi pregătită să discutăm în amănunt problema. Şi acum, scuză-mă, dar mă văd nevoit să plec.

— O să discutaţi problema în amănunt peste cadavrul meu! strigă Peter după ce Finster dispăru.

— Ce te-a apucat, Peter? Te porţi ca un bărbat gelos. Nu pricep…

— Nu te flata singură. Încercam să te ajut. Nu vreau să sfârşeşti în patul lui Finster.

— De asta îmi oferi un contract fără să mă fi ascultat? Ca să mă ajuţi? Ieşi afară! şuieră ea. Acum!

Peter se luptă cu sentimentul ridicol că ar fi vrut s-o ia în braţe, dar îi ascultă ordinul.

Summer trânti uşa în urma lui şi se prăbuşi în pat plângând.

*

Summer se trezi din cauza telefonului, la ora opt dimineaţa. Niciodată nu dormise aşa de mult.

— Alo? murmură ea somnoroasă.

— Bună.

— Peter?

— Nimeni altul.

— De ce m-ai sunat?

— Voiam să ştiu dacă te-a mai vizitat Finster după ce am plecat eu.

Ce tupeu avea!

— Nu te priveşte, mormăi ea.

— Ba tot ce ţine de tine mă priveşte, spuse el pe un ton posesiv, care-i înfioră şira spinării.

— Serios? Şi de ce, mă rog?

Peter mormăi ceva la capătul celălalt al firului. Se vedea că nu avea o explicaţie bună.

— Din cauza lui Michael Lloyd, spuse el, în sfârşit. Îmi taie capul dacă păţeşti ceva.

— De când ţi-e ţie frică de Michael Lloyd? Ştim amândoi că este un bonom.

— Poate cu tine este un bonom. Dar eu l-am văzut cu ochii mei sfâşiind o…

— O halcă de carne? completă Summer amuzată. De ce nu-mi spui adevăratul motiv pentru care mă vrei la distanţă de Finster?

— Dar ţi-am spus! zise el exasperat.

— Nu cred.

— Spune-mi tu atunci, că eu nu ştiu.

— Poate pentru că eşti gelos.

Summer era convinsă că nu acela era adevăratul motiv. Dar voia să-l vadă cum reacţiona. Era rândul ei să-l tachineze.

— Nu sunt gelos! se apără el. Summer, te rog frumos să mă asculţi. Nu-l lăsa pe Finster să se apropie de tine. Spre binele tău îţi spun.

— Dacă şi el îmi spune acelaşi lucru despre tine? întrebă ea, întinzându-se leneş între aşternuturile calde. Pe cine să cred?

— Pe mine!

— De ce?

— Pentru că mă cunoşti.

— Dar şi pe el îl cunosc.

— Pe mine mă cunoşti mai bine!

— Tot ce ştiu despre tine este că acum muşti, acum mă săruţi. Finster este mai diplomat.

— Finster diplomat???

— Ce te miri? Mi-a făcut onoarea de a mă asculta cum cânt.

— Şi eu o să fac la fel.

— Serios? întrebă ea pe un ton fals inocent.

— Da! spuse el cu adevărat exasperat.

— Nu te mai cred… spuse ea pe un ton cântat.

— Mă laşi? Te rog, Summer.

— Hai, Peter, ştiu că eşti mai bun decât Finster. Orice femeie întreagă la minte şi-ar da seama. Totuşi, mulţumesc pentru sfat. Cu ce te mai pot ajuta?

— Cu un singur lucru.

— Te ascult.

— Ştiu că eşti încă în pat, spuse el pe un ton senzual. Ce porţi?

Summer îşi privi cămaşa de noapte, care i se ridicase pe coapse, până sus.

— Poftim? Nu te aud. Summer?

Şi auzi tonul.

*

* * *

Ce se petrecea cu el?

Formase numărul de telefon împotriva voinţei lui. Şi apoi, căutase cu disperare un motiv pe care să-l invoce. Şi, mai rău, se făcuse de râs. Summer îl tachinase cu dezinvoltură. Se dovedise capabilă să controleze discuţia. îi simţise vulnerabilitatea. Pur şi simplu îl jucase pe degete.

Şi el, ca să iasă basma curată, o dăduse în bară la sfârşit, încercând să glumească pe seama ei. Mai în glumă, mai în serios, era interesat să afle ce purta Summer în pat. Avea oare aceeaşi cămăşuţă în care o surprinsese când venise la ea acasă, pe neaşteptate?

Summer era o femie frumoasă şi cu simţul umorului, fascinantă chiar, şi merita un bărbat pe măsură. Dar el nu

era disponibil. Adică nu voia să fie. Pentru că nu era de lemn. Nimeni nu putea fi imun la farmecele lui Summer.

În seara aceea, la ora opt, Summer urma să ţină un spectacol pe scena de la Sugar Snack. Gândul de a o putea vedea din nou era tentant, dar trebuia să pară detaşat. Îi promisese că o va asculta, dar poate peste câteva săptămâni. Nu era cazul să-i arate cât de nerăbdător era.

Dar veni ora cinci, şase şi apoi şapte, şi Peter simţi că-şi pierde răbdarea. La ora şapte şi un sfert cifrele contractelor pe care se uita începură să-i joace sub ochi. La ora şapte şi jumătate deja şi-o închipuia pe Summer unduindu-se în ritmul muzicii. La opt fără un sfert, se sui în Mustangul sport şi se îndreptă glonţ spre Sugar Snack.

Se aşeză strategic în colţul lui întunecos şi comandă un whisky dublu. Sugar apăru pe scenă, cu obişnuita introducere:

— În seara aceasta, am plăcerea de a vă prezenta pe favorita dumneavoastră, unica şi inegalabila… domnişoară Summer Gold!

Şi la fel ca data trecută, lumea începu să aplaude frenetic, ovaţionând, când Summer îşi făcu apariţia strălucitoare, într-o rochie de satin negru.

De data asta părea o femeie sofisticată, matură şi plină de mistere, mult diferită de acea Summer în blugi şi pulover.

— Bună seara, salută ea audienţa, cu o voce senzuală. M-am gândit mult la dragoste în ultimul timp, începu ea.

Lumea începu din nou să aplaude.

— Şi de aceea, am ales pentru seara aceasta un blues, aparţinând lui Billie Holliday.

Pianistul cântă primele acorduri şi Summer începu să danseze din şolduri languros. Curbele trupului ei răspundeau ritmurilor.

Finster îi simţise bine asprimea vocii. Dar cu puţin exerciţiu, putea deveni foarte limpede. Oricum, avea o profunzime aparte.

Summer termină cântecul cu notă lungă, închizând

ochii, transportată într-o lume numai de ea ştiută, dar simţită de cei din jur. Avea talent de vedetă.

Lumea izbucni în aplauze furtunoase. Zâmbind, Summer le mulţumi, căutând parcă pe cineva în mulţime.

Peter se simţi copleşit de gelozie. După cine se uita Summer? După Finster?

— Vă mulţumesc. Sper că v-a plăcut muzica incomparabilei Billie Holliday. Eu o ador nu numai pentru vocea ei bogată, dar şi pentru faptul că este o femeie care ştie ce vrea şi nu se lasă niciodată învinsă.

Urmă un nou ropot de aplauze.

— Acum, continuă ea, după ce zgomotul de stinse, aş vrea să vă cânt o melodie proprie, „Poate", zâmbi ea.

Lumea începu să râdă, amuzată de umorul ei, şi o aplaudă din nou.

— Ştiţi, continuă ea serios, l-am aşteptat o viaţă pe bărbatul perfect, prinţul în armură strălucitoare, care să mă salveze din turnul meu de singurătate. Încă nu a venit, dar „Poate"…

Pianistul începu acordurile unei melodii lente şi Summer cântă:

— Poate… poate-ntr-o zi… tu vei veni… la mine. Poate… poate c-atunci…

Peter hotărî. Summer avea voce şi abilităţi de compozitoare. Toate acestea, aşezate într-o formă potrivită, erau o adevărată mină de aur.

Dar, din păcate, afaceristul Peter fu copleşit de bărbatul din el, fascinat de magia pe care o producea Summer pe scenă. Muzica şi apariţia ei aprinseseră în inima lui un foc mistuitor.

Capitolul 3

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc şi vă doresc o seară plăcută în continuare, spuse Summer în ropotul aplauzelor admiratorilor.

În acel club mic, dar select, lumea părea să-i mănânce din palmă.

Summer privi prin mulţime cu disperare. Nu-l vedea deloc pe Peter. Ştia că era acolo, undeva. Îl simţea, dar nu-l

vedea. Imaginaţia îi juca feste din nou?

Salută încă o dată mulţimea şi părăsi scena, îndreptându-se spre cabină. Încăperea micuţă era plină de haine aruncate care-ncotro, iar pe măsuţa cu farduri, printre zeci de nimicuri femeieşti, cineva îi pusese o vază cu trandafiri roşii.

Inima începu să-i bată puternic. Dacă erau de la Peter, asta însemna că sentimentele ei încă funcţionau bine. Peter îi urmărise spectacolul!

De mică, încercând să evadeze din cotidianul înnegurat de certurile părinţilor, citea poveşti cu cavaleri în armuri, care salvau prinţese frumoase. De paisprezece ani îşi aşteptase cavalerul şi se părea că acum, el era foarte aproape.

Dar asta era o prostie. Summer luă plicul roz sprijinit de vază. Peter nu era cavalerul ei. Nu avea niciun pic de maniere.

„Hai să trecem la treabă. J.F”.

Finster! Summer se simţi dezamăgită şi întristată. Brusc îşi dori să fie acasă, să facă o baie fierbinte şi să se culce cu Guin în braţe.

Grăbită îşi adună lucrurile, îşi aruncă o haină peste rochia de satin şi ieşi în stradă. Parcarea, de obicei plină, se golise după spectacolul ei şi era scufundată în întuneric. Becurile care o luminau se arseseră.

Summer îşi parcase maşina undeva mai departe, în spaţiul destinat clienţilor, nemaigăsind loc de parcare la ora când sosise la club. Trecu în grabă pe lângă un Cadillac argintiu şi un Ferarri roşu F50, când auzi un foşnet ciudat. Înfrigurată şi înfricoşată, grăbi ritmul paşilor.

Se gândi un moment să se întoarcă, dar cât mai era până la maşina ei? câţiva metri. Aşa că o luă la fugă, făcând un zgomot infernal cu tocurile ei înalte prin parcarea pustie.

Ajunse gâfâind de oboseală şi emoţie la maşină, şi cu mâini tremurânde, căută prin poşetă cheile. Întotdeauna când avea nevoie de ele nu le găsea.

Îşi ţinu o clipă respiraţia, cu senzaţia ciudată că cineva o urmărise. Apoi râse încet de prostia ei. Cine putea să fie la ora aceea în parcarea lui Sugar?

Şi în următorul moment se simţi prinsă de mâini de la spate şi imobilizată.

— Taci şi fă ce-ţi spun, dacă vrei să nu păţeşti nimic, îi şopti o voce răguşită de bărbat.

Doamne! Nu i se întâmpla ei asta! Trăia un coşmar. Ce voia omul acela de la ea? S-o tâlhărească? S-o violeze? S-o ucidă?

Disperată, privi în jur, căutând o cale de salvare. Avea în geantă un spray paralizant şi îi părea rău că nu-l scosese din timp.

Spre mare ei bucurie văzu pe cineva ieşind de la Sugar Snack şi intrând în parcare. Părea a fi un bărbat masiv. Cum să-i atragă atenţia? Dacă pleca fără s-o vadă?

— Şşş, şopti atacatorul, împingându-i lama unui cuţit rece în spate.

Bărbatul se apropie mai tare de ei, dar din cauza întunericului se putea să nu-i vadă. Trebuia să facă ceva. Acum sau niciodată.

Disperată, dădu un picior cu toată puterea în maşină. Păcat că nu avea alarmă, pentru că izbitura aceea, deşi îi atrăsese atenţia străinului, îl înfuriase mai tare pe atacator, care în loc s-o elibereze speriat, o strânse mai tare de mâini.

Străinul se opri o clipă ezitant, apoi îşi deschise repede maşina şi porni motorul. Summer se încordă. Atacatorul respiră uşurat, iar apoi o lovi puternic cu pumnul în ceafă.

În acel moment se făcu întuneric şi Summer căzu pe asfalt, lovindu-se cu capul de maşină.

Îşi reveni câteva minute sau secunde mai târziu şi văzu la câţiva metri distanţă două siluete luptându-se. Atacatorul şi cineva. Grăbită, dar încă ameţită, Summer îşi scoase sprayul paralizant din poşetă. Ar fi vrut să intervină şi ea, dar nu reuşea să deosebească pe atacator de salvator.

La un moment dat, unul din ei căzu pe jos şi ridicându-se, o luă la fugă, dispărând în noapte.

Summer reacţiona, îndreptând sprayul spre faţa bărbatului care se apropia de ea.

— Aşa îmi mulţumeşti? se auzi glasul lui Peter Maxwell.

*

Summer se trezi întinsă pe spate pe asfaltul rece. Peter îi ţinea capul, privind-o îngrijorat şi îi făcea vânt cu mâna.

— Summer? şopti Peter cu voce gâtuită. Cum te simţi? Ţi-e mai bine?

— Da… Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat, zâmbi el uşurat. Te simţi bine? Eşti sigură?

— Încep să-mi revin.

Summer zâmbi. Lui Peter îi păsa. Asta era foarte important. Aproape că nici nu mai simţea durerea.

— Sunt aşa de… fericită că te văd!

— Mi-am cam ieşit din formă. De mult nu am mai salvat pe cineva, glumi el.

— Îţi mulţumesc din suflet că m-ai salvat, spuse Summer cu lacrimi în ochi. Te-ai luptat pentru mine ca un adevărat erou. Nu ştiu de unde a apărut banditul acela. Nu ştiu ce putea să se întâmple dacă nu apăreai la timp.

— Dar am apărut şi nu ai păţit nimic, Slavă Domnului!

— M-a lovit în ceafă când am dat cu piciorul în maşină ca să-ţi atrag atenţia. Am leşinat şi când mi-am revenit, deja apăruseşi.

— Te doare capul?

— Nu.

— Îţi promit că nu voi mai lăsa pe nimeni să te rănească, spuse Peter.

Summer închise ochii nevenindu-i să creadă. Tot răul mergea spre bine. Fusese atacată, dar cu ocazia asta descoperise că lui Peter îi păsa.

Cavalerul ei în armură apăruse s-o salveze!

Era aşa de fericită. Stătea în braţele lui Peter şi nu voia să se mai ridice de acolo. Asfaltul rece părea cel mai confortabil pat din lume.

Întinse mâna ca să-l mângâie pe umeri, dar Peter se strâmbă de durere.

— Ce ai? Eşti lovit?

În acel moment văzu cămaşa lui albă pătată cu ceva negru. Sânge!

— Doamne! Eşti rănit!

— Nu-i nimic, încercă el s-o liniştească. Este doar o zgârietură. Nu te îngrijora.

— Ce zgârietură? Parcă ai fi înjunghiat! Lasă-mă să văd cum arată.

— Până mă însor, trece, glumi el.

Cu mâini tremurânde, Summer îi desfăcu cămaşa, încercând să ignore căldura emanată de trupul lui.

— S-ar putea să te doară, îl avertiză ea. Materialul s-a lipit de rană.

— Ahh!

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic.

— Arată cam rău, spuse ea, ştergându-l atentă în jur. Dar nu este adâncă. Nu cred că ai nevoie de copci. Dar ar trebui dezinfectată rana.

— Nu vreau să mă duc la spitalul urgenţă.

— Parcă ai fi copil.

Summer îl înţelegea. Ziariştii ar afla repede vestea şi o apariţie pe prima pagină a lui Peter Maxwell implicat într-un jaf, nu era tocmai un lucru plăcut.

— Dar nu este nevoie să ajungi la spital. Vino la mine acasă. Îţi dezinfectez eu rana.

— Mulţumesc, spuse el, acceptând propunerea. De obicei nu-mi place să mă conducă cineva, dar în cazul ăsta…

Summer zâmbi. Texanul din Peter îşi spunea cuvântul. Era un bărbat independent. Cavalerul ei era un cow-boy. Şi asta n-o deranja deloc.

— Ar trebui să facem un raport la poliţie, sugeră ea.

— Am un prieten care se va ocupa de asta. O să-l sun de la tine.

*

Peter se aşează pe un scaun în bucătăria lui Summer, cu Guin în braţe. De obicei, pisica lui Summer era sălbatică, dar cu Peter seam prietenise imediat. Era dragoste la prima vedere.

— Îmi place pisica ta. Este inteligentă, spuse el. Cred că de asta mă place.

— Lasă pisica. Ia medicamentele astea, spuse ea întinzându-i trei pastile şi un pahar cu apă. Sunt analgezice, antipiretice şi antiinflamatorii.

— M-aş fi descurcat mai bine cu un pahar de whisky.

— Alcoolul cu aspirina nu merg împreună, spuse Summer, evitându-i privirea senzuală.

— Eşti greu de convins, spuse Peter.

Summer aşează pe masă un lighean cu apă fierbinte, nişte bandaje sterile şi dezinfectant.

Peter o privi surprins. De unde se pricepea ea aşa de bine la primul ajutor?

— Hai, texane, fii curajos şi dă-ţi cămaşa jos.

— Bine. Mă las pe mâna ta.

Cu mâini tremurânde, Summer îi desfăcu cămaşa, dezvelindu-i rana. Înmuie o bucată de bandaj în apă şi începu să spele locul, cu mişcări domoale. Când Peter se strâmba de durere, Summer tresărea. Dar atingerea mâinilor ei era ca o binecuvântare. Se pricepea.

— Să nu-mi spui că te doare mai tare decât pe mine, o tachină el.

— Probabil că nu, râse ea, înmuind o bucată de bandaj în dezinfectant.

— Sincer să fiu, spuse el strângând din dinţi în momentul în care Summer îi tamponă rana, nu am mai suportat asemenea dureri de mult.

— Asta drept răzbunare că ai refuzat să mă asculţi de la început, se strâmbă ea.

După ce dezinfectă locul, începu să-l panseze. Se retrase doi paşi înapoi, privindu-şi opera cu încântare.

— Gata, spuse ea satisfăcută.

Peter şi-ar fi dorit s-o vadă satisfăcută din alte motive. Dar asta se numea imaginaţie bolnavă.

— O să-ţi caut o cămaşă mai mare de-a mea. Sper să te cuprindă, spuse ea, privindu-i umerii largi.

Peter simţi nevoia s-o ia în braţe şi să se duă cu ea în dormitor. Dar şi asta era o prostie. În primul rând pentru că rana l-ar fi durut insuportabil. Poate dacă nu era rănit…

Summer îşi muşcă uşor buza de jos. Doamne! Dacă mai făcea asta o dată, Peter trecea peste durere, peste tot şi…

— Mă duc să-ţi caut ceva cu care să te acoperi.

Summer plecă, lăsându-l cu Guin în braţe, care părea că se afla în raiul pisicilor.

Peter o mângâie şi pisica începu să toarcă. Oare aşa ar fi reacţionat şi Summer? Se spunea că animalele seamănă cu stăpânii. Şi-ar fi dorit ca Summer să toarcă sub mâinile lui.

Aceasta se întoarse peste câteva minute, îmbrăcată în blugi şi tricou. Ţinuta ei era simplă, dar o prindea aşa de bine. Era naturală şi totuşi sofisticată. îi întinse o cămaşă gri.

— Uite, pune-ţi asta. Cred că reuşeşte să-ţi cuprindă…

— Ce? întrebă el cu o sclipire de amuzament în priviri.

— Păi…

— Pieptul meu mare şi impresionant? o tachină el.

— Mă rog. Hai să te ajut. Nu ştiu dacă-ţi vei mai putea ridica braţul câteva zile. Rănile de la umeri sunt dificile. Se pot deschide uşor.

— Să înţeleg că vei fi infirmiera mea în următoarele zile?

— Fii cuminte.

— Eşti irezistibilă, ştiai?

Summer se strâmbă la el. Iar o tachina.

— Cu mine, însă, ţi-ai găsit naşul.

— Hai, taci şi ajută-mă puţin, spuse ea, încercând să-i bage mâna rănită prin mânecă.

— Iartă-mă, dar nu mă pot abţine.

— Gata. Te-am îmbrăcat, spuse ea, mulţumită.

— Mie nu-mi convine, zâmbi el.

Summer îl privi dojenitor.

— Ascultă-mă. Hai să fim serioşi un minut.

— Nu pot, spuse Peter.

Summer îi aruncă o privire ucigătoare.

— Bine, mustăci el. Spune.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, spuse ea, dregându-şi glasul. Nici nu-mi pot exprima recunoştinţa.

— Mi-ai mai mulţumit. Mă bucur că am ajuns la timp să te salvez.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă…

— Nici eu.

— Parcarea era pustie şi întunecată.

— O să discut personal cu Sugar despre asta.

— Credeam că mi-am ratat şansa.

— Ce vrei să spui?

— Înainte să apari, a ieşit cineva din club şi am reuşit să-i atrag atenţia, dar s-a speriat şi a fugit. Şi hoţul s-a răzbunat pe mine şi m-a lovit în ceafă. Aşa am leşinat.

— Am văzut şi eu asta.

— Serios?

— Da. Am văzut totul de la început. Dar credeam că hoţul are o armă şi aşteptam momentul potrivit să intervin. Apoi l-am văzut şi eu pe bărbatul acela care a ieşit din club. Mi-e teamă că…

— Spune, Peter. Ce e?

— Sunt convins că era Finster.

— Nu se poate!

Peter se întrebă de ce era Summer aşa de sigură. De ce nu-l credea? Doar îl văzuse pe Finster cu ochii lui!

— Ba da, Summer, oftă Peter. El era.

— Peter, ştiu că Finster nu este cea mai drăguţă persoană din lume, dar nu cred că ar fi în stare de aşa ceva.

— Ba da, Summer, spuse el cu pasiune.

— Nu ştiu ce să spun…

— De ce îi iei apărarea?

— Dar nu-i iau apărarea. Sunt năucită. Cred că faptul că-l urăşti te face să crezi asta.

— Poate că ai dreptate. Dar stai puţin şi gândeşte-te. Chiar nu ar fi în stare Finster de aşa ceva? Ţi-am mai spus să fii atentă cu el. Te poţi aştepta la orice din partea lui.

— Nu ştiu ce să spun. Îi cunosc, mă cunoaşte…

Realitatea era că Summer iubea prea mult fiinţa umană şi încerca să-i dea fiecăreia încă o şansă. Considera omul ca având un fundament bun. Trebuia să treacă prin multe experienţe neplăcute ca să-l desconsidere, şi atunci când o făcea era definitiv.

— Mă uimeşti în fiecare zi, Summer. Arăţi ca un fotomodel, dar te îmbraci ca o călugăriţă. Ai moştenit o avere, dar ai renunţat la ea. Ai avut o copilărie dificilă şi totuşi vezi lumea în roz. Eşti o starletă, dar crezi în cavaleri în armură. Ştii, Summer, uneori mi se pare că te porţi ca o martiră.

— De fapt, spuse ea, sunt asistentă medicală.

— Poftim? făcu el ochii mari. Ai milă de inima mea. Repetă, te rog. Ce ai spus?

— M-ai auzit bine.

— Asistentă…?

— Corect!

— Este o profesie nobilă şi trebuie să recunosc că sunt impresionat. Explică-mi, mai exact ce făceai ca asistentă?

— Asistenta medicală este mai mult decât o infirmieră. Face injecţii, prescrie medicamente uşoare…

— Asta explică…

Summer era cea mai misterioasă fiinţă pe care o întâlnise în viaţa lui.

— De ce ai ales tocmai meseria asta? De ce nu te-ai

axat numai pe muzică?

— Nu ştiam sigur că voi face o carieră muzicală. Îmi era teamă. Îmi trebuia o meserie mai serioasă.

— Ai lucrat ca asistentă?

— Da. Şi încă o mai fac.

— Când mai ai timp?

— Deocamdată mi-am luat un concediu fără plată de şase luni, ca să am timp să mă concentrez asupra carierei de cântăreaţă. Dacă reuşesc, poate voi renunţa la slujba asta.

— Unde lucrezi?

— La Spitalul Memorial Barton de Boli Canceroase.

— Cred că mediul este destul de stresant.

— Îmi aduce satisfacţii din anumite puncte de vedere.

Buzele lui Summer tremurau şi Peter ar fi dat orice să le sărute.

Dar se trase înapoi şi întrebă:

— De ce tocmai asistentă?

— După suferinţele îndurate alături de tatăl meu, am căpătat experienţa şi curajul necesare în această profesie. Când tatăl meu s-a îmbolnăvit, mi-am dat seama cât de insensibili pot fi uneori medicii şi asistenţii. Am vrut să-i ajut pe cei care nu au în momentele de suferinţă alături de ei o familie sau nişte prieteni.

— Dar de ce nu te-ai făcut medic?

— M-am gândit şi la asta. Majoritatea asistenţilor devin doctori.

— Mai ştie cineva cu ce te ocupi în realitate?

— Nu cred. Nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe. Dar Michael Lloyd ţi-ar fi spus, dacă te-ar fi interesat. Cred că bănuiai, ca şi ceilalţi, că trăiesc liniştită din moştenire.

— Ah! M-ai atins. Dar ai dreptate. Te-am subestimat de multe ori. Summer Gold, cred că a sosit timpul să renunţi la slujba ta.

— Poftim? fu rândul ei să se mire.

Îl privi cu ochi mari şi inocenţi, plini de uimire, neîncrezători.

— Eşti o cântăreaţă talentată şi o compozitoare pe

măsură. Eşti născută să fii o stea. Afaceristul Peter a simţit-o şi Gold Star ar fi onorat să semneze pentru tine.

— Serios??? spuse ea sărind în sus de bucurie.

— Foarte serios!

— Vai, Peter, spuse ea, sărindu-i în braţe. Îţi mulţumesc din suflet.

Într-o singură secundă, Peter se simţi transportat în îmbrăţişarea ei spre altă lume. Mâinile ei fragile se agăţaseră de gâtul lui. Sânii ei rotunzi i se striviseră de piept. Iar pielea fină i se freca de a lui.

Trupurile lor se relaxară şi ei doi se priviră în ochi. Era aşa de frumoasă şi inocentă.

Dar în acel moment, Peter o văzu pe Angela. Şi ea părea la fel de inocentă. Ochii ei frumoşi îl vrăjiseră atunci, şi semnase cu ea un contract, iar apoi o luase de nevastă. Abia acum îşi dădea seama că n-o iubise niciodată. Cu toate astea, despărţirea de ea îi frânsese inima.

Bine măcar că în cazul lui Summer ştia că nu era vorba de dragoste. îi oferea un contract pentru că ştia că îl merită. Un contract şi nimic mai mult.

— Ascultă-mă, Summer, spuse el, împingând-o uşor din braţe. Nu neg că mă simt atras de tine. Dar amândoi ştim că asta nu poate dura. În schimb, afacerile pot merge bine dacă sunt conduse cum trebuie. Dacă vom lucra împreună, ar fi bine să stabilim de la început termenii. Relaţia noastră va fi strict profesională.

— Sigur, spuse Summer vădit dezamăgită.

— O să-l sun pe ofiţerul Adler ca să dăm o declaraţie.

— Sigur, spuse ea automat.

— Şi în noaptea asta voi dormi pe canapeaua ta. Având în vedere evenimentele prin care ai trecut, presupun că nu ai vrea să stai singură.

— Nu-ţi face griji pentru mine. M-am obişnuit să fiu singură. O să te conduc eu acasă cu maşina.

— Cum să mă conduci cu maşina? Aşa de târziu? Nici nu mă gândesc.

— Atunci voi chema un taxi. Sau te conduce ofiţerul Adler.

Peter o privi şi se trezi în faţa unui zid.

Capitolul 6

Cincisprezece minute stânjenitoare mai târziu, Dale Adler, prietenul lui Peter, sosi împreună cu partenerul său. Luară declaraţii şi le promiseră că îl vor interoga pe Finster şi că vor face tot posibilul să-l găsească pe tâlhar.

Apoi, Peter îl rugă pe Adler să-l ducă acasă. Cei trei plecară înainte ca Summer să-şi ia bine la revedere.

Trezindu-se singură, începu să se gândească la situaţie. Cavalerul ei în armură apăruse, dar ezita s-o salveze. Ştia că era ceva care-l reţinea. Se sărutaseră, se strânseseră în braţe, se simţeau bine împreună, dar Peter tot dădea înapoi.

Îi spusese că nu voia să amestece afacerile cu plăcerea. Bun. Cu asta era de acord. Nicio problemă. Va găsi altă casă de înregistrări. Pentru că Summer şi-l dorea pe Peter – omul, mai mult decât pe Peter – producătorul.

Pentru prima oară în viaţă, era îndrăgostită.

*

În dimineaţa următoare, Summer se trezi devreme şi începu să se gătească de parcă mergea la o întâlnire de afaceri. După ce se îmbrăcă într-un costum sobru, îşi puse o pereche de cercei cu perle veritabile, pe care i-i dăruise tatăl ei cu puţin timp înainte să moară.

„Aş fi vrut ca viaţa ta să fie perfectă aşa cum sunt aceste perle”, îi spusese el. Tatăl ei se simţise vinovat pentru nopţile de singurătate, pentru certurile din casă şi pentru moartea misterioasă a mamei ei, înainte ca Summer să împlinească zece ani. Dar ea simţea că nu avea de ce să-l ierte. Tatăl ei o iubise mult şi nu greşise cu nimic faţă de ea.

Îşi pusese cercei cu speranţa că va căpăta mai multă încredere în sine.

Summer parcă maşina în faţa clădirii impunătoare a KCA Entertainment. Gold City era mai mică, dar mai cochetă. KCA voia să impună prin grandoare.

Intră în biroul lui Finster, întrebându-se dacă el

fusese bărbatul care fugise din parcare cu o seară înainte.

— Ce plăcere, spuse Finster surprins. Ia loc.

Summer se aşeză pe o canapea de piele, care se afla într-un colţ al biroului imens al lui Finster.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el, aşezându-se la un birou monstruos de marmură.

— Am venit să vă întreb care sunt termenii contractului.

Finster o privi uimit.

— Te-ai răzgândit?

— Da.

— Uite, spuse el, dându-i nişte foi de hârtie. Ăsta este un contract standard pentru artiştii care pornesc de la zero.

Summer aruncă o privire peste contract, convinsă fiind că Finster încerca să tragă cât mai mult de la ea.

— Ce e? întrebă el. Nu-ţi convine? Te asigur că este un contract avantajos.

— Aş vrea să-l fac puţin mai…

— Cum?

— Avantajos, zâmbi ea dulce.

— Asta este ultima ofertă, spuse el, plimbându-şi degetele libidinoase pe cubelc unui nud de marmură.

Summer se întrebă cum puteau doi oameni care lucrau în acelaşi domeniu să fie aşa de diferiţi. Contractul acela era o bătaie de joc. Poate pentru un artist sărac şi disperat ar fi fost o soluţie, dar… Şi în fond, ea era altfel? Era săracă, practic şi disperată să găsească o soluţie.

Poate reuşea până la urmă să-l convingă pe Peter să amestece afacerile cu plăcerea. Şi dacă le-ar fi amestecat, ce? Peter o dorea numai pentru sex. Ea îşi dorea mai mult de la el. Şi după ce el s-ar fi plictisit, relaţia lor profesională risca să se deteriorareze.

Nu. Nu putea să lucreze cu Peter.

— Îmi place marmura la nebunie, spuse Finster. La prima atingere este rece, dar după ce te joci puţin cu ea, devine caldă.

— Vă rog… îl privi Summer dezgustată.

— Fetele frumoase ca tine nu ar trebui să spună niciodată „te rog”, spuse el salivând, apropiindu-se de ea.

Summer îl împinse cu forţă.

— Nu!

Finster o privi surprins.

— Ce ai, Summer? Te sustragi obligaţiilor? De ce nu vrei să intri în joc? Nu ai nimic de pierdut. Din contră.

— Eu? Nu ştiu de ce vorbiţi aşa. Credeam că mă cunoaşteţi. Apropo. Ce părere aveţi de spectacolul de aseară?

— Spectacolul de aseară? Ce spectacol? întrebă el încurcat.

— Da. Spectacolul din parcare. Ştiu că aţi participat. Pasiv, este drept, dar trebuie să aveţi o părere.

— Nu înţeleg.

— Aţi fugit ca un laş. La revedere, spuse ea, şi ieşi din birou trântind uşa.

Summer fugi spre parcare, încercând să-şi înghită lacrimile. Niciodată nu se simţise aşa de singură. Se sui la volan şi porni maşina cu un singur gând. Să ajungă cât mai repede la Peter.

*

Peter petrecuse toată dimineaţa întocmind contractul pentru Summer. Se concentra greu. Nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea ei de pe scenă.

Din fericire lumea era plină de femei frumoase. Cel puţin aşa se încuraja el. Şi dacă Summer nu-i mai ieşea din minte era o chestiune temporară. Până ajungea în patul ei. Şi cum asta nu avea să se întâmple prea curând, ori poate niciodată, trebuia să fie cât mai distant.

Şi nu era de condamnat. Ce bărbat normal rezista unei apariţii pline de inocenţă, cu voce de sirenă?

— Peter?

Vocea dulce şi familiară îl făcu să tresară, smuls din gândurile lui. Summer stătea în cadrul uşii, cu obrajii în flăcări, şi Peter se abţinu din răsputeri să n-o ia în braţe.

— Hei! Florence Nightingale! glumi el pe un ton fals.

Abia atunci observă că Summer avea lacrimi în ochi. Şi părea aşa de vulnerabilă.

Peter se apropie de ea şi o luă în braţe, mângâind-o.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă el, ignorând vocile care îl avertizau să se ţină departe.

— Ai spus că nu vrei să amestecăm afacerile cu… suspină ea.

— Plăcerea?

— Exact, tremură ea în braţele lui. Am venit să-ţi spun că nu trebuie. Am ales plăcerea. Dacă sunt aşa de bună precum spui, nu va fi o problemă să-mi găsesc altă casă de înregistrări cu care să lucrez.

— Sper că nu te referi la KCA? se încruntă el.

— Nu. De acolo vin. Ai avut dreptate în legătură cu Finster. Cred că el a fost acela care a fugit aseară din parcare.

— Sărăcuţa de tine. Te superi dacă te mai ţin în braţe?

— Nu, murmură ea.

Summer era fericită să se ascundă de lume în braţele lui Peter. îi uşura mult situaţia prin care trecuse.

Peter îi mângâie părul, tremurând la atingerea pielii ei fine de pe gât. Summer respiră din ce în ce mai agitat şi el nu mai reuşi să se abţină.

Se aplecă şi îi sărută înfometat buzele pline şi dulci. Apoi rătăci cu privirea peste trăsăturile fine ale chipului ei. Buzele îi erau umede din cauza sărutului, ochii îi străluceau de dorinţă, iar căldura ei îl copleşea.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, frecându-şi buzele de urechea ei delicată.

Summer respiră agitat, făcându-l pe Peter să devină şi mai îndrăzneţ şi, strecurându-şi mâinile pe sub cămaşa ei, îi căută sânii.

Pierdută în senzaţii, Summer simţi cum i se înmoaie genunchii. Nu credea să ajungă aici chiar aşa de repede. Şi cu un curaj venit din inconştienţă, îl luă de mână şi îl conduse la canapeaua din colţul biroului. Îl împinse, obligându-l să se întindă şi ea se sui peste el.

Sânii ei se striveau de pieptul lui plin de muşchi, căldura lui o învăluia, pielea ei părea că se contopeşte cu a lui, iar dorinţa lui era la fel de puternică cu a ei.

— Doamne! strigă ea, sărind în picioare. Am uitat că eşti rănit. Parcă am înnebunit!

— Nu contează, spuse el pe un ton dornic. Din partea mea, să-mi amputeze mâna din umăr. În momentul ăsta, tot ce contează eşti tu.

Summer îl privi fericită pe bărbatul la care visase atâţia ani şi îl văzu strălucind de dorniţă datorită ei. Îl mai sărută încă o dată şi spuse:

— Nu putem să facem asta, Peter. Nu vreau să te rănesc.

— Nu mă răneşti, mă scoţi din minţi, spuse el. În sensul bun, bineînţeles.

— Te cred. Dar nu vreau să mai continuăm deocamdată, din mai multe motive.

Peter ridică ochii în tavan şi gemu neputincios şi frustrat.

— Bine, doctore, spuse el, dar putem măcar să facem…

Voia să spună „dragoste”, dar se opri. Din cauza Angelei, simţea că niciodată nu mai putea face dragoste. Sex, da.

— Ce?

— Când crezi că voi fi apt?

Summer se înroşi.

— În câteva zile.

— Vineri?

— Probabil.

— Gata! făcu el. Am stabilit data întâlnirii. La ora şapte, la mine acasă. Îţi voi da adresa mea. Eu voi găti cina. Tu vii cu desertul.

— Bine, aşa rămâne, zâmbi ea.

Peter se ridică în picioare şi îşi aranjă ţinuta.

— Cred că ai treabă, spuse Summer.

— Din păcate, aşa este.

— Atunci, eu trebuie să plec.

— Mai bine.

— La revedere, spuse ea, privindu-i chipul frumos.

— La revedere, spuse el, privind hârtiile de pe birou.

Summer se întoarse cu regret şi porni spre uşă, dar Peter o opri.

— Stai. Mi-a venit o idee. Aş vrea să-ţi arăt ceva.

— Ce? întrebă ea, fericită să mai petreacă puţin timp cu el.

Peter o prinse de mână şi o conduse grăbit spre ieşire.

— Unde mergem? întrebă ea gâfâind.

— Într-un bar.

Summer îl privi nedumerită. Nu obişnuia să bea.

— Mai bine mergem într-o cafenea, propuse ea.

— Nu vom bea alcool, spuse el, deschizând portiera unei maşini sport.

— Asta este maşina ta? întrebă ea, aşezându-se confortabil pe scaunul de piele.

— Da. Te aşteptai să conduc altceva?

„Un cal alb în loc de un Mustang negru”, îşi spuse ea în gând.

— Ce vrei să-mi arăţi?

— O să vezi, păstră el suspansul şi porni în trombă.

Summer îşi puse intimidată centura de siguranţă.

— Ador femeile care cunosc valoarea vieţii, spuse el, făcându-i cu ochiul.

— Mereu conduci cu viteza asta?

— Da.

— Primeşti des amendă pentru depăşirea vitezei legale?

— Şi care ar fi viteza legală?

Summer privi speriată vitezometrul. Peter nu părea preocupat de aşa ceva. Era concentrat la drum. Parcă era un pilot de Formula Unu.

— Nu vrei să încetineşti puţin? îl rugă ea cu un glas subţire.

— Nu. Să ştii că sunt vitezoman, dar n-am avut niciodată accident de maşină.

— Bine. Mă las pe mâna ta. Dar, totuşi, unde mergem? Trebuie mereu să te întreb de zece ori, ca să primesc un răspuns?

— Ne întâlnim cu Finster.

— Finster???

— În carne şi oase. Am vorbit cu Sugar în dimineaţa asta. Mi-a spus că a văzut aseară în parcarea clubului un Ferarri roşu, F50. Nu-şi permite oricine o asemenea maşină, chiar într-un oraş ca L.A.

— Şi eu am văzut maşina asta! Nu prea mă pricep la maşini, dar pe asta o recunosc.

— Era a lui Finster, spuse el, strângând volanul.

— Şi ce vrei să faci?

— Ai să vezi.

— Sper că nu ai de gând să-l baţi?

— Nu sunt o persoană violentă.

— Sper că nici el nu este. Şi crezi că-l găsim acolo?

— Da.

— Poţi să-mi spui şi mie unde, mai exact?

— În barul Shanghai Room, spuse Peter înfigând piciorul în acceleraţie.

*

* * *

Peter ajunse la barul Shanghai foarte repede, trecând chiar şi pe culoarea roşie a semaforului. După părerea lui, deşi nu mai fusese niciodată la acel bar, stabilise un nou record de viteză.

În spatele privirii înfricoşate, Peter putea să jure că văzuse în ochii lui Summer sclipind plăcerea, ceea ce confirma existenţa unei laturi sălbatice.

Parcarea din faţa barului era plină, dar Peter nu ezită să oprească într-un loc interzis.

— Nu ţi-e teamă că o să-ţi ridice maşina?

— Nu contează, făcu el nepăsător din mână.

Summer îl privi uimită. Ce se petrecea cu el?

— Am auzit că banii de pe amenzi se duc într-un fond de caritate, zâmbi el, coborând din maşină.

Peter o luă pe Summer de mână şi intră în bar. Nu

ştia ce îl apucase să se ducă după Finster. Probabil un sentiment puternic ai dreptăţii.

După cum spunea şi numele, barul era decorat în stil chinezesc, cu statuete care-l reprezentau pe Buda, tapiserii şi lampioane.

Îl reperară cu uşurinţă pe Finster, printre bărbaţi cu celulare şi cercei cu diamante în urechi, costume scumpe şi figuri arogante. De gâtul lui Finster stătea agăţată o tânără roşcată şi vulgară.

— Stai aici, spuse Peter împingând-o pe Summer într-un colţ întunecat.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea îngrijorată.

— Nu ştiu, spuse el adevărul. O să văd ce îşi cere singur.

— Noroc, spuse ea, strângându-i mâna cu toate puterile.

Peter se îndreptă glonţ spre Finster.

— Vreau să vorbesc cu tine. Acum. Între patru ochi.

— Hei, Maxwell, ce faci? îl întrebă Dick Stauson, un tânăr talent de la Gold City.

— Bună, Dick!

Peter nu se mai deranjă să-l întrebe pe tânăr ce căuta în acel anturaj. Avea un singur scop.

— Ia loc, Maxwell, îi spuse Finster pe un ton îmbibat în alcool. Bea o tequila, să te mai răcoreşti. M-a vizitat azi târfuliţa de Summer. Nu face două parale.

— Cine este Summer? susură roşcata.

— Taci naibii! strigă Finster.

— Eu sunt, spuse Summer, apropiindu-se de grup.

— Nu ştiu cu ce te-a îmbrobodit târfa, Maxwell, dar să ştii că minte, se apără Finster.

— Taci din gură, Finster! ordonă Peter, privindu-l drept în ochi. Ştiu totul despre cascadoria de la Sugar Snack.

— Ce v-vrei să s-spui? se înroşi Finster. C-ce c-cascadorie? N-nu ştiu la ce te referi.

— Ba ştii prea bine ce vreau să spun, zise Peter luând-o pe Summer de mână şi, întorcându-se spre cei din

jur, continuă: aseară, prietenul nostru Finster a lăsat-o baltă pe Summer, care în timpul ăsta era jefuită de un tâlhar. În loc s-o ajute, Finster a preferat să spele putina cu noul lui Ferarri F50.

Audienţa îl privi pe Peter şocată.

— Nici măcar nu s-a deranjat să sune la poliţie, continuă Peter. Toată povestea poate fi confirmată de o chelneriţă care l-a văzut ieşind din bar pe Finster la aceeaşi oră la care s-a petrecut atacul.

— Ce minciună! Nu m-a văzut nimeni… se dădu el de gol.

Audienţa îl privea cu dezgust.

— Nu ştiu cine te mai crede, zâmbi acru Peter şi se întoarse cu spatele.

Summer exulta.

— Ai fost minunat, spuse ea. Nu-i voi uita niciodată expresia feţei. Când ai aflat de chelneriţă?

Înainte să-i răspundă la întrebare, Peter se simţi bătut pe umăr, se întoarse şi primi trei pumni în faţă.

Capul îl durea îngrozitor, umărul rănit îl ardea, dar îşi adună toate puterile, ţinti ca prin ceaţă şi lovi.

Johnny Finster leşină.

Capitolul 1

Summer conducea spre Peter, inspirând aerul încărcat de miresme de flori. Cartierul Pacific Palisades era curat, liniştit şi cochet.

Găsi cu uşurinţă adresa lui Peter. Parcă maşina şi respiră adânc, admirând minunea arhitectonică pe care Peter o numea casă, situată în mijlocul unui parc. Era impunătoare şi elegantă, amintind de proprietar.

Summer avea un sentiment tare ciudat. Se simţea ca acasă! Dar asta era o prostie.

Peter o întâmpină cu faţa luminată de apusul roşiatic de soare. Privirea lui exprima o mulţime de sentimente, pe care Summer le descifră ca fiind vorba de dragoste, nevoie, dorinţă, nerăbdare. Dar şi asta era o prostie.

— Nu te mai uita la ochiul meu, spuse el, arată ca naiba. Summer zâmbi. Într-adevăr, ochiul lui stâng era

puţin vânăt, dar asta îi dădea un aer masculin sălbatic.

— Nu mă deranjează deloc, spuse ea. Adică îmi pare rău, dar…

— Lasă asta. Ce părere ai de spectacolul de aseară? „Ai fost un adevărat cavaler în armură. Te aştept de când eram mică”.

— Nu sunt de acord cu bătăile, dar în cazul ăsta, mă bucur că l-ai făcut praf pe Finster.

— Nu obişnuiesc să mă bat. Dar de când te-am cunoscut pe tine, se pare că nu mă pot abţine.

— Iartă-mă, spuse ea, flatată.

— Nu-i nimic. M-am simţit chiar bine să-l lovesc pe nemernic.

Summer se bucură că nu-i povestise lui Peter în amănunt întâlnirea cu Finster. Cine ştie unde s-ar mai fi ajuns? Nu voia să-l provoace să facă lucruri pe care să le regrete mai târziu. Dar acum, că Peter se mai liniştise, poate că era bine să-i spună tot adevărul.

— Ar trebui să-ţi mai spun ceva despre Finster, zise ea.

— Te ascult, spuse el, înnegurându-se.

— S-a dat la mine. Adică… mi-a făcut avansuri.

— Poftim???

— A încercat să mă sărute.

Peter îşi încordă pumnii.

— Nu-i nimic, spuse ea, punându-i o mână liniştitoare pe braţ. Nu s-a întâmplat nimic. M-am opus cu înverşunare. Oricum, şi-a dat seama că nu ţine, cu mine.

— Bravo! exclamă Peter. Ştiam eu că eşti o mică luptătoare. Sunt mândru de tine.

Summer zâmbi uşurată.

— Hai să intrăm, spuse el.

Summer intră în casă, privind admirativ decorul deosebit şi sobru. La ce îi trebuiau oare atâtea camere? Avea totuşi de gând să-şi întemeieze o familie? Sau pur şi simplu îi plăceau casele spaţioase?

Peter îi făcu un tur al casei, arătându-i dormitoarele numeroase, băile cu jacuzzi şi sălile de forţă. Humphrey

Bogart s-ar fi simţit perfect într-o casă ca a lui. Era stilată şi avea un aer romantic.

— Hai să mergem în grădină, propuse Peter, conducând-o spre uşa din spate.

— Ai o casă foarte frumoasă.

— Mulţumesc. Înainte să începem seara, vreau să-ţi spun că m-a sunt ofiţerul Adler.

— Serios?

— Da. Mi-a spus că aseară a fost atacată altă femeie în parcarea lui Sugar. De data asta tâlharul n-a mai scăpat. A fost identificat, prins şi arestat. Noi nu putem să depunem mărturie pentru că nu i-am văzut faţa. Dar el trebuie să fie. O să înfunde puşcăria. Nu este la prima infracţiune de genul ăsta.

— Slavă Domnului că a scăpat lumea de un infractor!

— Mă duc să aduc ceva de băut ca să sărbătorim. Ai vreo preferinţă?

— Ceai cu gheaţă.

— La ordinele dumneavoastră, prinţesă, spuse el, înclinându-se până la pământ.

Peter se duse să aducă băuturile şi Summer zâmbi, admirând împrejurimile. Platoul pe care se afla terasa era plantat cu gazon englezesc, diverse flori, arbuşti şi copaci. Într-un colţ se afla un grătar, iar într-o zonă mai retrasă, beneficiind de o vedere spectaculoasă spre ocean, se afla un hârdău modern pentru băi fierbinţi.

Împrejurilmile erau spectaculoase şi creaţiile artificiale se îmbinau în mod fericit cu cele naturale, formând un peisaj relaxant.

Summer îşi trecu mâinile prin păr, sperând că lui Peter îi plăcea cum arăta. Îşi lăsase părul liber pe spate şi se îmbrăcase într-o rochie de vară roz, cu floricele.

Se privise în oglindă mai devreme şi părea rece, detaşată, dar ştia că în interior îi mocnea un vulcan.

Peter se întoarse cu două pahare înalte pline cu ceai de fructe cu gheaţă. Summer aprecie gestul. Ştia că lui îi plăcea whisky-ul, dar preferase să bea ce alesese ea.

— Tu de ce nu bei alcool? întrebă Peter.

— Nu-mi place gustul.

— Ciudat. Eu nu am nicio problemă.

— Mama a fost alcoolică. Băutura o făcea imprevizibilă. Se pare că din cauza asta a murit.

— Am auzit că a fost vorba de un accident, spuse el, privind-o compătimitor.

— Ăsta a fost ultimul raport al poliţiei. Mama mea era pe iahtul amantului ei, când a dispărut. A murit înecată, dar trupul nu i-a fost găsit nici până în ziua de azi.

Peter o mângâie uşor pe mână. Îl durea suferinţa din ochii ei.

— Cu mama orice era posibil. Mă aşteptam să mă părăsească oricând, aşa că moartea ei nu a fost o surpriză. Într-un fel mă simţeam uşurată.

De obicei îi era greu să vorbească despre moartea misterioasă a mamei sale, dar în faţa lui Peter se simţea liberă să-şi deschidă sufletul.

— Şi ce s-a întâmplat până la urmă? întrebă Peter.

— Nu s-a descoperit nimic.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Oricum, alcoolismul este ereditar şi nu vreau să mă apuc de băutură ca să sfârşesc ca ea. Ne-a făcut şi mie şi tatii o viaţă de coşmar.

— Te înţeleg perfect. Ai trecut prin evenimente neplăcute. Ai avut o viaţă grea.

— Nu chiar, spuse ea, luând o gură de ceai. Nu am suferit de lipsuri materiale şi tatăl meu m-a iubit mult. Am avut noroc şi cu naşul meu, care m-a susţinut foarte mult după moartea tatălui meu.

Peter o privi uimit. Femeia asta era un mister. Iniţial o dispreţuise pentru că ştia că era fiica lui Barry Gold. Apoi realizase că era complet diferită de fiicele oamenilor de afaceri importanţi din L.A.

— Ţi-am cunoscut tatăl destul de bine. Pot spune că am fost prieteni. Dar pe mama ta nu am văzut-o decât la evenimentele mondene. Cum era?

— Mama? Greu de spus. îi plăcea să se distreze.

— Vă distraţi împreună?

— Nu prea. Dar eram mică atunci când a murit. Poate când aş mai fi crescut ne-am fi distrat împreună. Oricum, ea nu era pregătită pentru un copil. Uneori, o simţeam ca pe o soră mai mare.

— O soră mai mare? Cum adică?

— Eu îi spuneam Claire. Nu-i plăcea să-i spun mamă, pentru că o făcea să se simtă bătrână.

Peter o privi cu compasiune, văzându-i întreaga poveste în ochi.

— Ţi se simte tristeţea în felul în care cânţi, spuse el, mângâindu-i părul auriu.

Summer rămase fără cuvinte. Spusele lui Peter o afectară profund şi se strădui din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Nu crezuse că cineva remarcase notele triste ale melodiilor sale. Peter reuşise să pătrundă în lumea ei.

— Frumos medalion, schimbă Peter subiectul, jucându-se cu medalionul de la gâtul ei. Ai o fotografie înăuntru?

— Nu. Era o fotografie veche, dar am scos-o.

Peter dădu din cap uşor.

— Şi tu? întrebă Summer.

— Eu, ce? zâmbi el.

Summer râse uşor. Peter nu se abţinea s-o tachineze, dar asta n-o supăra. O făcea să mai iasă din starea aceea de indispoziţie.

— Copilăria mea a fost mult diferită de a ta. Sunt unul din cei cinci copii ai unui fermier obişnuit din Texas. Părinţii mei nu erau foarte sociabili. Credeam că restaurantele sunt locurile unde te duci o dată pe an, ca să-ţi aniversezi ziua de naştere. Dar ne-au iubit mult.

— Ce frumos să ai atâţia fraţi cu care să te joci! Cu ce se ocupă acum?

— Patrick, cel mai mare, este fermier ca tata. Joséphine este casnică, aşa cum a fost mama. Maggie este avocată în Dallas. Rob antrenează o echipă de fotbal şcolară. Suntem o familie mare şi fericită. Banal, nu?

— Minunat! Să înţeleg că tu eşti oaia neagră a

familiei?

— Sunt mult diferit de ei. Nici nu am avut noroc în căsnicie. Vieţile lor se învârtesc în jurul căminului. Viaţa mea se rezumă la muncă. La nunta lui Rob plutea dragostea în aer. La nunta mea, mireasa era beată şi flirta cu toată lumea. Sunt singurul Maxwell divorţat. Se pare că nu se lipeşte de mine viaţa domestică.

Inima lui Summer se frânse dureros. De ce nu vedea Peter sentimentele care existau între ei?

Deocamdată trebuia să aibă răbdare. Trebuia să se mulţumească cu ce obţinuse. Era de mirare că ajunseseră să-şi povestească vieţile.

Peter începu să-i povestească diverse întâmplări şi conversaţia lor devie. Dezbătură îndelung meritele celor de la Beatles şi Rolling Stones şi descoperiră că amândoi erau pasionaţi de pictorii impresionişti.

Aveau atâtea subiecte de conversaţie, încât părea că discuţia lor nu se va sfârşi niciodată. Abia când începu să tremure, Summer descoperi că se înserase.

— Ţi-e frig, spuse Peter luându-i mâinile într-ale sale.

— Ar fi trebuit să-mi iau un pulover, spuse ea.

— Hai să intrăm în casă. O să fac focul.

Privindu-l, lui Summer îi venea să-i cadă în braţe, dar se părea că Peter avea alte planuri pentru seara aceea.

Summer se aşeză pe canapeaua confortabilă din camera de zi şi îl privi pe Peter rupând vreascuri şi aruncându-le în şemineu.

De ce trăgea oare Peter de timp? Amândoi ştiau motivul pentru care venise la el în acea seară. Dar poate că era mai bine aşa. Majoritatea bărbaţilor ar fi sărit pe ea de la intrare. Peter prefera un preludiu prelungit.

— Sunt hămesită, se trezi Summer vorbind, privindu-l pe Peter cu nişte ochi înceţoşaţi.

Peter dispăru în bucătărie şi reveni cu un platou plin cu gustări apetisante: caviar, şuncă, patru feluri de brânză, struguri şi pâine neagră.

Se aşezară lângă foc şi începură să mănânce, să discute şi să râdă relaxaţi.

— Cred că este cea mai grozavă cină din viaţa mea, spuse Summer.

— Foamea este cel mai bun bucătar.

— Nu mai pot!

— Stai aşa. Ăsta este doar începutul. Adeăvarata cină se coace în cuptor.

— Doamne! murmură ea, trântindu-se pe canapea.

— Nu, zâmbi el. Glumeam. Gustările reci sunt singurul fel de mâncare pe care ştiu să-l pregătesc.

Summer se topi în privirea lui jucăuşă şi plină de promisiuni. Întinse mâna şi atinse uşor cu degetul o cicatrice de pe obrazul lui Peter, pe care n-o observase până atunci.

— De unde ai asta? întrebă ea.

— M-a lovit calul când aveam nouă ani, spuse el, înfiorat de atingerea ei.

Tremurând uimită de curajul ei, Summer nu se mai opri şi apropiindu-se de gura lui îl sărută.

Capitolul 8

Summer se înfiora din cap până-n picioare în momentul în care buzele lor se atinseră. Era aşa de pierdută în acel sărut, încât suspină frustrată în momentul în care Peter se retrase.

Ce se petrecea? Peter nu mai voia s-o sărute? De ce?

— Mi-am dorit să te sărut de când ai venit, spuse Peter, răspunzându-i la întrebarea nerostită. Când ţi-am văzut părul am luat-o razna. Ţi-am mai spus că dacă te văd cu părul desfăcut înnebunesc? Şi rochia asta roz. Ai idee cât de sexy arăţi în ea?

— Atunci de ce nu vrei să mă săruţi? întrebă ea, atingându-i buzele cu degetele.

— Voiam să fiu sigur că eşti pregătită, spuse el, trăgând-o brusc în braţele lui.

— Sunt gata, şopti ea respirând agitat. Mai pregătită ca niciodată.

— Vreau să te văd goală, spuse el pe un ton misterios. Pentru mine eşti ca un cadou nedesfăcut. Nu te-am văzut niciodată şi sunt prea bătrân ca să rup hainele de

pe tine.

— Ce ai de gând? întrebă ea nesigură.

Peter nu-i răspunse şi începu să-i desfacă nasturii de la spatele rochiei.

Summer se apropie de el, dorind să-l ia în braţe.

— Nu încă, spuse el.

După ce o dezbrăcă, Summer rămasă în chiloţi şi sutien, se acoperi ruşinată cu mâinile. Privirile lui erau insistente şi îi ardeau pielea.

— Nu, şopti el. Lasă-mă.

Şi cu mişcări blânde îi scoase şi ultimele lucruri care-i ascundeau feminitatea. Peter era îmbrăcat şi Summer, în loc să se simtă vulnerabilă şi expusă, se simţea puternică şi foarte, foarte sexy. Respirând adânc, Peter o luă în braţe şi o sărută mai pasionat ca niciodată. De când visase Summer la clipa aceea!

Apoi o ridică în braţe ca pe un trofeu şi o depuse cu mişcări domoale pe canapea, lângă şemineu. O sărută de sus până jos, frecându-şi obrazul şi buzele de fiecare părticică a trupului ei.

— Spune-mi ce-ţi doreşti, Summer, o rugă el cu voce joasă.

— Nu ştiu, spuse ea, intimidată. Niciodată…

— Niciodată, ce? murmură el, sărutându-i gâtul înfierbântat.

— Niciodată nu am spus asta nimănui. Nu ştiu ce şi cum să-ţi zic.

— Atunci vom învăţa împreună, spuse el, sărutându-i şoldurile şi făcând-o să tremure de dorinţă şi surprindere.

Nemairezistând, Summer îşi înfipse degetele în părul lui bogat. Sărutările lui erau înnebunitoare, prea mult şi totuşi prea puţin.

— Nu încă, spuse el, şi îşi îndreptă atenţia spre sânii ei rotunzi şi plini.

— Te rog, spuse ea neştiind ce anume îşi dorea, în momentul în care degetele lui alunecară în interiorul ei.

Torturată de mângâierile lui, Summer strigă în gând: „Dragostea mea! Dragostea mea!”

La auzul gemetelor ei pasionate, Peter se pierdu şi începu să se dezbrace în grabă.

Trupurile lor se întâlniră, de data asta goale. Summer nu-şi închipuise vreodată că avea să fie aşa de bine.

— Vreau să intru în tine, îi şopti el fierbinte în ureche.

— Da! strigă Summer.

Peter o sărută din nou pe gât, pe umeri, frecându-şi trupul de al ei.

— Acum, Peter, te rog. Acum!

— Da, şopti el tandru, intrând brusc.

Summer respiră convulsiv. Peter o prinse de şolduri, ghidându-i mişcările, impunându-i ritmul.

— Summer, şopti el pasional.

— Peter!

Şi senzaţiile lor se contopiră, până când Summer trăi cea mai intensă plăcere din viaţa ei.

Câteva clipe mai târziu, Peter o urmă.

*

După ce rămaseră nemişcaţi, prăbuşiţi fără suflu unul în braţele celuilalt, Peter o mângâie uşor pe cap.

Ciufulit şi plin de semne de dragoste, Peter o privi cu tandreţe. Pentru prima oară, Summer îl simţea mai deschis ca niciodată. Nu ştia bine ce însemna privirea aceea, pentru că nu putea fi dragoste.

Peter îi puse degetul arătător pe buze, într-o rugăminte mută să tacă.

Nicio problemă. Summer era aşa de copleşită de senzaţiile prin care trecuse, încât simţea că dacă ar fi vorbit, ar fi fost incoerentă.

Peter se ridică de lângă ea şi o înveli cu o pătură moale, iar apoi o sărută pe tâmple şi dispăru.

Câteva momente mai târziu, văzând că nu apare, Summer începu să-i ducă dorul. Dar Peter apăru, defilând prin faţa ochilor ei, gol, expunându-şi trupul acela magnific. Se apropie de ea şi fără un cuvânt o luă în braţe ca pe un fulg.

Ieşiră pe terasă şi Summer începu să tremure când simţi răcoarea nopţii. Peter se îndreptă cu ea spre hârdău şi o depuse în apa fierbinte şi parfumată.

Summer oftă, simţind cum apa îi alină durerea dintre picioare. Pentru prima oară îşi dădu seama că nu-i spusese lui Peter că fusese virgină. Când făcuseră dragoste fusese aşa de umedă şi pregătită, încât Peter nici nu simţise rezistenţa.

— Domnişoară Gold, vorbi el pentru prima oară după mult timp, oftând zgomotos, vreau să-ţi spun că m-ai terminat, m-ai sfârşit, m-ai omorât!

— Mie îmi pari destul de întreg, zâmbi ea.

— Credeam că doctorii şi asistentele doar vindecă. Tu nu ai depus vreun jurământ?

— Nu, râse Summer. Doar doctorii depun jurământul lui Hippocrate. Iartă-mă, dacă te-am terminat. N-o să se mai repete.

— Nu, nu, nu! Nu te grăbi. Apa asta caldă m-a pregătit pentru un nou abuz, spuse el cu o privire diavolească şi se băgă cu capul la fund, apucându-i picioarele.

Summer ţipă uşor şi începu o bătaie cu apă în toată regula, sub cerul înstelat al nopţii.

Apoi, de comun acord parcă, ieşiră din hârdău şi uzi, se duseră în dormitorul lui Peter, unde se iubiră din nou în patul lui imens, printre aşternuturi de mătase.

*

Câteva ore mai târziu, Peter ţinea în braţe o Summer goală, strălucitoare şi adormită. îi respiră aroma feminină, amintindu-şi seara minunată pe care o petrecuseră împreună.

Ciudat, dar când se întorsese pe terasă cu ceaiurile, văzând-o aşa senină şi inocentă, în rochia aceea roz, cu părul auriu căzut pe umeri, îşi imaginase o familie întreagă crescând în jurul ei, cu copii şi nepoţi. Copiii lor, nepoţii lor…

Doamne! înnebunise. Acela era viitorul altcuiva.

Destinul altuia. Nu al lui. Nici azi, nici mâine, niciodată.

Faptul că făcuseră dragoste de atâtea ori, îl uimise. Nu se mai credea capabil de aşa ceva. Asta însemna că era încă tânăr, plin de viaţă şi capabil de schimbări.

Peter se retrase uşor, luându-şi mâinile din jurul ei, dar Summer murmură şi scânci în somn, căutându-şi culcuşul protector al braţelor lui.

Peter o luă din nou în braţe şi în cele din urmă adormi, visând la un viitor împreună cu Summer.

*

Coşmarul reveni. Se afla într-o pădure şi ceaţa venea de pretutindeni, ţinându-l captiv. Auzea ţipetele unui copil sau ale unei femei pe care n-o vedea. La un moment dat, silueta femeii începu să se contureze. O femeie ca o nimfă, cu ceva în braţe. Cu un copil. Încercă să se apropie, dar ea se îndepărta. La un moment dat, reuşi s-o atingă cu vârfurile degetelor, dar ea dispărea şi reapărea mai departe, ţipând după ajutor. Ţipa îngrozitor de trist, se tânguia, cerea ajutor. Şi de undeva, de pretutindeni parcă, auzea o voce şoptită: „Acum sau niciodată, acum sau niciodată”. Disperat, Peter începu să alerge prin ceaţă, căutând femeia şi copilul. Le văzu siluetele apropiindu-se de el, tânguindu-se, făcându-i semne cu mâna. Şi pentru prima dată reuşi să le prindă. Dar femeia, a cărei faţă nu reuşea s-o desluşească bine, se topi în braţele lui, dispărând ca un fum. „Ha! Ha! Ha! I-ai pierdut pentru totdeauna!” spuse vocea aceea. „Nu, te rog, nu!” spuse el, dar vocea lui nu se auzi. „Nu! Nu!” strigă el din nou, încercând să fugă în căutarea femeii cu copilul în braţe. Dar o forţă nevăzută îi paralizase mişcările.

— Peter! Peter! Peter!

Se trezi scuturat de două mâini fragile.

— Summer!

— Ai avut un coşmar, spuse ea, mângâindu-l pe fruntea asudată. Gata. S-a dus. A fost doar un vis urât.

Dar Peter ştia că nu se dusese. Coşmarul acela îl bântuia de mult timp şi avea să revină în continuare.

Numai dacă ar reuşi să-şi dea seama ce însemna! Unde greşea?

— Ce ai visat? întrebă ea.

— Nu-mi amintesc, minţi el.

— Cum te simţi?

— Bine.

Summer îl mângâie pe piept, sărutându-l. Dar de data asta Peter nu-i mai răspunse. Coşmarul era un avertisment. Să nu mai creadă în nimeni. Asta trebuia să facă. Să n-o lase pe Summer să-i intre în viaţă, în inimă.

Ce prostie mare făcuse, invitând-o la el acasă! După o noapte de dragoste se şi simţea prins în mrejele ei. Angela revenise sub altă înfăţişare. Ăsta era avertismentul coşmarului.

Făcuseră dragoste cu o pasiune şi descătuşare nebunească. Atunci, se simţise bine. Fusese ca o eliberare binefăcătoare. Dar acum, amintindu-şi, se sperie. Experienţa îl învăţase lecţii pe care nu le putea uita.

— Cât e ceasul? întrebă el, ca să spună ceva.

— Şapte.

— E timpul să fac cafeaua, spuse el cu falsă veselie. Era clar că Summer avea chef de nebunii, dar el era prea conştient de pericol ca să mai repete greşelile. Trebuia să evite apropierile.

— Tu stai aici, spuse el. Fă un duş, dacă vrei. Îţi voi servi micul dejun în pat.

— Stai puţin, spuse Summer, dar Peter sări din pat şi se duse la bucătărie.

— Vin imediat! îi strigă el.

Nu putea gândi limpede dacă era privit de ochii aceia albaştri.

Peter pregăti cafeaua, analizând situaţia. Fusese nedrept. Coşmarul se referea la Angela, nu la Summer. Nu avea niciun motiv s-o suspecteze pe Summer de ceva. Nu încă. Poate doar pentru faptul că era femeie.

Şi femeile minţeau. Ăsta era un fapt cunoscut.

Şi Summer îl minţise. Nu-i spusese de la început tot adevărul despre Finster.

Dar de ce îşi bătea el capul? Nu era vorba de nimic serios. Se hârjoniseră şi ei o noapte şi atât. Nimic mai mult. Nu-şi luase niciun fel de angajament. Nu?

Dar ce semnificaţie avea copilul din vis? Poate că era un avertisment ca să nu-şi ia angajamente.

Bucuros că găsise semnificaţiile coşmarului, intră în camera de zi, cu un zâmbet pe faţă. Peste tot zăceau aruncate care-ncotro hainele lor. Le adună de pe jos şi le puse pe spătarul scaunului. Atenţia i se îndreptă spre pătura de pe canapeaua pe care făcuseră dragoste. Absent, o împături, când observă o mică pată maronie. Privind-o îndeaproape, îşi dădu seama că era sânge.

Summer fusese virgină!

Ce naiba însemna asta?

Deşi părea genul de femeie serioasă, Summer nu păruse deloc ruşinată sau neexperimentată. Îşi amintea vag că simţise o mică rezistenţă la intrare, dar nu-şi închipuise că… Dumnezeule! Ce făcuse?

Făcuse dragoste cu o femeie de douăzeci şi cinci de ani, virgină. Făcuse dragoste? Sex!

— Peter? De ce eşti supărat? întrebă Summer, intrând în camera de zi, îmbrăcată în halatul lui, prea mare pentru ea.

Era aşa de vulnerabilă. Ce să-i spună?

— De ce nu mi-ai spus că erai virgină?

Summer îşi lăsă privirile în podea.

— Am profitat de tine fără să ştiu! spuse el.

— Ba nu ai profitat deloc de mine. A fost decizia mea, spuse ea pe un ton vinovat.

Peter se abţinu din toate puterile să nu alerge s-o ia în braţe şi s-o sărute. Ciudat. Se simţea fericit şi furios, în acelaşi timp.

— Ar fi fost bine dacă mi-ai fi spus de la început. Nu obişnuiesc să deflorez virgine.

— De asta nu ţi-am spus, zise ea cu ochi trişti. Voiam să faci dragoste cu mine.

— Cum se face că erai încă virgină? Mai există aşa ceva în Los Angeles?

— Chiar vrei să ştii?

— Te rog.

— Este o poveste lungă.

— Am timp.

— Părinţii mei, începu ea plimbându-se prin cameră, au făcut dragoste înainte să se căsătorească. Chiar înainte să înceapă să se iubească. Mama a rămas însărcinată cu mine şi s-au căsătorit. Abia după aceea şi-au dat seama că nu se potrivesc. Mama l-a învinuit toată viaţa pe tata pentru că i-a distrus viaţa. O noapte de pasiune a distrus de fapt două vieţi. Ca să nu mai vorbim de mine. Mi-am dat seama de situaţie de când eram mică şi mi-am jurat să nu fac dragoste până nu găsesc pe cineva… în care să am încredere. Poate pare stupid, dar m-am păstrat pentru bărbatul perfect.

Lui Peter nu-i venea să-şi creadă urechilor. Summer îl considera bărbatul perfect şi probabil că se aştepta ca el s-o ia de nevastă.

În niciun caz!

Se simţea prins în capcană.

Totuşi, Summer era o femeie frumoasă, inteligentă, plină de umor, fragilă, sensibilă, responsabilă… Şi calităţile nu mai conteneau. Dacă nu trecea prin divorţul de Angela… Poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar îşi jurase să nu mai intre în capcane.

— Crezi că sunt bărbatul perfect? întrebă el, sperând să primească un răspuns negativ.

Summer îl privi îndurerată. Bărbia îi tremura uşor, dar îl privi curajoasă în ochi şi îi mărturisi:

— Ştiu că ar trebui să par indiferentă, dar nu pot. Nu mai pot. Aşa că îţi voi spune adevărul. În fond, am făcut dragoste. M-am dăruit cu totul ţie. Poate că tu mă voiai doar pentru o noapte, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă pentru că… te iubesc.

Privirea ei rănită îl atinse pe Peter drept în inimă. Ar fi vrut să-i explice că ea de fapt nu-l iubea. Era primul bărbat cu care făcuse dragoste şi i se părea că îl iubeşte. Dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Se priviră tăcuţi. Peter se simţea din ce în ce mai îndurerat şi mai incapabil să vorbească.

De ce îl durea? Se simţea vinovat. Fusese nedrept şi egoist. Şi acum plăteau amândoi.

Dezamăgită mai presus de cuvinte, Summer îşi luă hainele de pe spătarul scaunului şi părăsi camera de zi, lăsându-l pe Peter cu gândurile lui.

Peter îşi spuse că aşa era cel mai bine. Dar după ce Summer plecă, începu să se plimbe prin casă ca un leu în cuşcă şi la un moment dat se opri şi începu să urle neputincios.

Capitolul 9

Auzind o bătaie în uşă, Summer zâmbi pentru prima oară după multe ore de singurătate, după ce plecase de la Peter.

— Intră, spuse ea, aranjându-şi părul. Este deschis. Peter intră şi rămase în prag, privind-o cu nişte ochi aşa de vinovaţi, încât Summer se abţinu cu greu să nu-i sară în braţe.

— Am venit, pentru că îţi datorez o explicaţie, spuse el.

O explicaţie! Cuvintele lui i se înfipseră lui Summer ca un cuţit în inimă. Cea mai frumoasă noapte din viaţa ei urma să fie analizată, interpretată şi justificată. Iar dragostea nu avea ce căuta acolo.

— Bine, spuse ea mecanic. Dacă simţi nevoia…

— Mulţumesc, spuse Peter absent.

Unde era bărbatul plin de viaţă pe care-l cunoscuse, de care se îndrăgostise? Omul din faţa ei părea un robot.

— Pot să mă aşez?

— Te rog… spuse ea, făcând semn spre canapea.

Summer se bucură că strânsese cutiile goale de bomboane de ciocolată, aruncate prin casă. Nu voia că Peter să ştie că se purta ca o femeie părăsită.

Se aşezară amândoi în colţurile canapelei, cât mai departe unul de altul, şi Guinever apăru şi-i sări lui Peter în braţe. Pisica începu să toarcă şi Summer se simţi geloasă pe animal.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, zise el încet, mângâind din reflex pisica şi căutându-se în buzunarul pantalonilor.

Scoase portofelul şi desfăcându-l, îi arătă conţinutul. Summer îngheţă. Fotografia Angelei Casablanca o privea ironic.

Era atât de frumoasă! Brunetă, exotică, sexy. Se vedea că era făcută să fie o stea.

Deşi Summer nu punea preţ pe frumuseţe, îşi dădea seama că Angela era mai atrăgătoare decât ea.

Studie fotografia şi îşi dădu seama. Peter mai era îndrăgostit de fosta lui soţie. Ca şi Summer, el nu putea iubi decât o dată în viaţă. Şi la fel ca ea, Peter îşi dăruise dragostea persoanei care nu trebuia.

— Nu înţelege greşit, spuse el. N-o mai iubesc pe femeia asta. Abia o mai pot privi.

Summer se scutură nedumerită. Ce se întâmplase între ei doi? De ce se urau aşa de tare? Indiferent cum s-ar fi purtat Peter cu ea, nu se simţea în stare să-l duşmănească vreun pic. îl iubea prea mult. Da poate că Peter era altfel.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun asta. Dar trebuie. O meriţi.

— Spune, zise ea, luând-o pe Guin ca un scut în braţe.

— Ceea ce s-a petrecut între noi aseară a fost minunat. Dar când am aflat că eşti virgină, m-am simţit prins în capcană.

Cum putea să gândească aşa? Voia să-i explice, dar îl lăsă să continue. Se vedea clar că nu-i era uşor.

— M-am purtat în consecinţă. Dar m-am gândit toată dimineaţa. Eu sunt de vină. Am fost rănit prea tare de femeia asta. Şi nu mă mai pot schimba.

„Nu-i adevărat! Oricine se poate schimba!”

— Peter, şopti Summer cu glasul înecat în lacrimi.

— Nu merită să fii supărată din cauza mea, spuse Peter rămânând la fel de rece.

Părea atât de inaccesibil! Dar Summer nu se mai gândea la asta. Căuta o soluţie ca să şi-l scoată din minte.

— După ce-ţi voi spune povestea căsătoriei mele,

poate vei înţelege de ce ţin această fotografie în portofel. Vreau să te pui în pielea mea. Poate aşa îţi vei da seama că tot comportamentul meu nu are nicio legătură cu tine.

Summer zâmbi amar. Nu avea legătură cu ea? Atunci cu cine avea legătură?

— Când eram tânăr, mă gândeam să mă aşez la casa mea. Bănuiam că îmi voi da seama cu uşurinţă, atunci când voi întâlni femeia potrivită.

— Erai un romantic?

— Cred că da.

Inima lui Summer tresări plină de speranţă. Dacă Peter fusese un romantic, undeva, în inima lui, mai era. Şi poate ea reuşea să scoată acea latură la lumină.

Era o speranţă prostească, dar totuşi exista o posibilitate.

— Cum îţi spuneam, continuă el, o aşteptam pe femeia perfectă. Şi a apărut Angela. Lucram împreună. Ne cunoşteam din Texas. Aveam încredere în ea. Am semnat un contract pentru ea. Era talentată, nostimă, dar de fapt, îmi iubea banii şi poziţia. Ştia că pot face din ea o stea. Şi am făcut. S-a folosit de mine. Şi eu m-am folosit de ea. Căutam un talent şi îl găsisem. Am avut o legătură cu ea. Mă gândeam că dacă pasiunea se va stinge, va rămâne relaţia profesională. Dar ea a rămas însărcinată.

Însărcinată? Summer nu ştia că Peter avea un copil. Unde era copilul lui? La Angela? Asta era? Peter avea o obligaţie? De ce nu-i spusese de la început?

— Şi m-am căsătorit cu ea. O mare greşeală. Era iresponsabilă. Se droga!

— Se droga?

— Sunt convins. Ea nega tot timpul, dar am prins-o cu cocaină în poşetă. M-a minţit că aparţine unei prietene de-a ei. Am rugat-o să nu se mai întâlnească cu acea prietenă. Dar într-o zi, când am lipsit de acasă şi am venit pe neaşteptate, am descoperit o adevărată orgie la mine în casă.

— Vai, Peter.

— Mă rog. Nu era făcută să fie mamă. Ştiam că

urmam să fiu singurul părinte responsabil. Şi nu am mai atins-o de atunci. Nu m-am culcat în schimb nici cu alte femei. Apoi a început să mă acuze de lipsă de sentimente, ceea ce era adevărat. Dar mă purtam politicos cu ea. Văzând că nu mă poate convinge, a început să lipsească nopţile de acasă. Pretindea că doarme la diverse prietene. Bineînţeles că n-o credeam. Dar nici n-am verificat-o. La ce bun? Ştiam clar ce face. Şi într-un fel, nu mă deranja. Singura mea problemă era copilul.

Peter îşi băgă portofelul în buzunarul pantalonilor şi luă pisica în braţe. Simţea nevoia să mângâie pe cineva.

— A fost un chin. Dar mă consolam cu gândul că îmi voi îndrepta toată dragostea şi atenţia asupra fiicei mele nenăscute. Speram că ziua în care se va naşte, va fi cea mai frumoasă din viaţa mea.

Summer îl privi tăcută, aşteptând concluzia. Peter tăcu o vreme şi oftând, continuă:

— Şi copilul s-a născut. Mort.

— Doamne!

Summer şi-ar fi dorit să găsească ceva de spus, dar se simţea neputincioasă.

— Evident, niciun tribunal nu ar fi condamnat-o. Numai eu ştiam că ea era vinovată. Eu şi Dumnezeu. După asta, nu mai avea sens să rămânem împreună. Divorţul a fost urât. M-a jumulit de toţi banii. Dar nu mi-a mai păsat. De atunci n-am mai auzit nimic despre ea.

— Cred că ţi-e greu s-o eviţi. Este totuşi o vedetă.

— M-am obişnuit. Dacă ar şti lumea ce fac, ar spune că am înnebunit. Am prieteni şi spioni peste tot. Dacă ea este la vreo petrecere sau în vreun restaurant, mă anunţă şi nu apar. Dacă primeşte vreun premiu, părăsesc sala, dacă nu pot s-o evit, privesc în altă parte. Dacă o arată la televizor, mut canalul, dacă apare în vreun ziar, îl arunc. Ăsta a devenit pentru mine un stil de viaţă.

Summer ştia că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu ştia ce. Tot universul se redusese la ei doi, canapeaua pe care stăteau şi Guin. Păreau a fi piesele pierdute ale unui puzzle complicat.

— Peter, îmi pare aşa de rău…

Dacă ar fi ştiut cum să-l convingă să uite trecutul! Ar fi trăit amândoi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Peter, nu crezi că a sosit timpul să uiţi supărarea? Ştiu că faptul că o urăşti pe Angela este ca un scut pentru tine. Poate că Angela nu a fost o soţie bună…

— Poate?

— Bine, sunt convinsă că n-a fost. Dar te-ai gândit vreo clipă că şi ei poate i-a fost greu?

— Greu?

Summer nu voia să-l rănească, dar îşi dorea să-l trezească la realitate. Peter se zbătea într-un coşmar fără sfârşit.

— Da. Am spus poate. I-a fost greu să ştie că s-a măritat cu un bărbat care a luat-o din obligaţie. I-a fost greu să ştie că a născut un copil mort. Nu ştiu. Poate.

Peter scutură din cap neîncrezător.

— Poate că avea probleme cu drogurile, dar nici tu nu ai ajutat-o să şi le rezolve. Mie, din câte mi-ai povestit, mi se pare că te-a iubit.

— M-a prins în capcană. Pentru mine ori este albă ori este neagră. Poate că tu nu vezi lucrurile în felul ăsta, dar lumea mea nu este aşa de dulce şi romantică.

Summer oftă descurajată. Crezuse că găsise soluţia, dar se părea că îşi ratase şi ultima şansă. Peter era prea înveninat.

Se înşelase amarnic. Crezuse în adâncul sufletului că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Dar cel mai primar instinct dăduse greş. Inima ei era naivă.

Trebuia să înceapă să-şi dea seama că Peter nu era făcut pentru ea. Visele ei romantice erau doar vise cu ochii deschişi. Dragostea ei era imaginară.

— Păstrez fotografia Angelei în portofel pentru că este o bucăţică din fiica mea pierdută, căreia îi duc dorul în fiecare zi.

Summer resimţi viu durerea trăită de Peter. Cum să-l uite? Cum să nu-l mai iubească? Poate că ajungea şi ea să fie ca Peter. Să-şi închidă inima şi sufletul în faţa tuturor.

Dragostea neîmpărtăşită era un blestem, un coşmar fără sfârşit.

— Nu am puterea să mai iubesc din nou, spsue el. Ar fi trebuit să-ţi povestesc asta de la început. Doar tu, care ai pierdut fiinţele iubite, mă poţi înţelege. Nu ştiu de ce am intrat într-o relaţie cu tine. Poate că speram ca lucrurile să fie altfel între noi. Dacă aş mai fi fost în stare să iubesc o femeie, aceea ai fi fost tu. Dar nu mai pot. Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, spuse ea cu o voce îngheţată. Mai bine că ne-am dat seama.

— Da. Dacă vom putea trece peste asta, vom putea lucra împreună. Dacă nu…

Summer era prea îndurerată ca să-l mai contrazică.

— Logic, ştiam că relaţia noastră nu avea cum să meargă. Dar inima mea trebuie să mai înveţe. Nu pot sta în preajma ta, fără să te am. Aşa că dacă ne despărţim, va fi pentru totdeauna.

— Ai dreptate, spuse Peter, spre nefericirea ei. Este mai bine aşa.

Şi dacă era mai bine aşa, de ce arăta ca şi cum şi-ar fi pierdut toate speranţele?

Şi de ce ea se simţea ca şi cum ar fi pierdut totul?

„Îl voi uita. Nu am altă soluţie”.

Privirile lor se mai întâlniră o clipă, pline de tristeţe, şi apoi Peter se ridică în picioare ca şi cum ar fi purtat toată greutatea lumii pe umeri.

— La revedere, spuse Summer, cu glas sugrumat.

Peter se apropie de ea cu fruntea încruntată de frământări şi o trase în braţe, o sărută devorator, îşi plimbă mâinile ca un orb prin părul ei frumos şi se smulse din îmbrăţişare cu un efort supraomenesc.

— Te rog, şopti Summer. Nu te opri.

— Trebuie.

— Nu, şopti ea, aruncându-se în braţele lui. Hai să mai facem dragoste încă o dată. Pentru ultima oară. Lasă-mi ceva frumos la care să mă gândesc.

— Nu vreau să te rănesc, spuse el nemişcat.

— Nu mă vei răni. Ai încredere în mine, spuse ea, şi o

lacrimă îi alunecă de-a lungul obrazului, rămânând suspendată pe buza de sus.

Peter întinse mâna, dorind să-i ia lacrima, dar se retrase ca ars.

În acel moment cerul senin al Los Angelesului se întunecă şi începu să fulgere şi să tune.

Se îndreptară amândoi ca teleghidaţi spre balconul deschis, când începu să plouă.

— Sărută-mă, îl rugă Summer. Sărută-mă acum, spuse ea înfometată, căutându-i gura.

Simţindu-i buzele moi, Peter ştiu că nu mai era cale de întoarcere. Sub imperiul dorinţei şi pasiunii, o trase în braţe, strângând-o, mângâind-o. Summer gemu, agăţându-se în disperare de el.

Hainele li se udară din cauza ploii torenţiale şi trupurile lor emanau căldura acumulată. Peter îi scoase tricoul şi fusta, apoi desuurile, şi începu să se dezbrace şi el în grabă.

Picăturile de ploaie se amestecau cu sudoarea şi lacrimile, iar gustul ei îl înnebunea.

Sprijinind-o de balustradă, cu ploaia spălându-i spatele, Peter intră în ea dintr-o singură mişcare. Summer îşi încolăci picioarele în jurul lui, primindu-l cu lăcomie.

Făceau dragoste cu disperare, din dorinţa de a se sătura unul de celălalt pentru totdeauna. Ştiau că era pentru ultima dată când se aveau. Ştiau că trebuie să se uite, dar trupurile lor nu voiau.

Amândoi doreau ca momentul să dureze veşnic, dar prea excitaţi, îşi dădură drumul împreună, sub tunetele şi fulgerele care le acompaniau seanzaţiile.

Peter respiră ostenit, privind chipul palid al lui Summer.

Ce îi făcuse?

Ce îşi făcuse?

— Summer, murmură el, sărutându-i obrajii umezi.

„Te iubesc”.

Asta ar fi vrut să spună.

Dar Summer deschise ochii, nişte ochi străini, şi

spuse pe un ton rece:

— Pleacă. Pleacă acum şi nu te mai întoarce.

Capitolul 10

Peter era pierdut în pădure. Căuta ceva. De data asta nu un copil, ci o femeie. îi auzea râsul. Se ascundea după copaci. Voia s-o atingă, dar nu reuşea. O vedea după un copac, alerga în direcţia aceea, dar ea dispărea şi apărea în altă parte.

Se afunda din ce în ce mai adâc în pădure. Dar la un moment dat, se trezi într-o poieniţă luminată. Femeia apăru drept în faţa lui, îşi deschise râzând braţele şi îl primi cu căldură.

Pentru prima oară, Peter se trezi, visându-se cu femeia după care alergase atâtea vise, în braţe.

Summer. O visase pe Summer. Pe ea o dorea. De ea avea nevoie. Şi numai pe ea o iubea.

După ce făcuseră dragoste pentru ultima oară, cuvintele care îi veniseră pe buze, le crezuse nebuneşti. Dar nu erau. Ele veneau din adâncul sufletului.

Ea era îngerul lui, singura fiinţă în care putea să aibă încredere. Ce orb fusese! Ce josnic, s-o creadă capabilă de şmecherii şi capcane. Ce încăpăţânat!

Fericit, îşi imagină un viitor strălucitor alături de ea. Dar încet, încet, începu să-şi pună altă problemă.

Dacă ea nu-l mai dorea? Dacă era prea târziu ca să repare lucrurile, să-şi găsească fericirea?

*

Summer dispăruse. De două săptămâni încerca s-o găsească la telefon, dar nu-i răspundea nimeni. Zilnic se ducea la ea acasă, dar nu reuşea s-o întâlnească.

Deşi trecuseră două săptămâni de când n-o mai văzuse, amintirea ei era mai vie ca niciodată. Nu ar fi vrut să se trezească la o realitate nesigură. Ar fi vrut s-o mai viseze pe Summer. S-o mai simtă în braţele lui.

Se ridică din pat şi se duse la fereastră, privind valurile oceanului sclipind sub razele soarelui. Priveliştea era minunată, dar el ar fi preferat întunericul.

Oftă şi se îndreptă spre duş, evitând să calce premiile Grammy, împrăştiate pe jos. Cât de mult însemnaseră acestea odată pentru el! Acum, parcă nu aveau sens. Deschise duşul şi lăsă apa să-i răcorească pielea asudată din cauza somnului neliniştit.

Unde plecase Summer? Unde dispăruse? Avea să se mai întoarcă?

Întrebările fără răspuns îl scoteau din minţi. Îşi imaginase zeci de scenarii, dar tot nu ştia unde putea fi.

Părerea lui era că nu se ascunsese de el. Summer nu se preta la aşa ceva.

O rănise chiar atât de tare? Se părea că da.

Închise duşul, promiţându-şi să-şi ia revanşa. Se întoarse în dormitor şi se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un tricou vechi şi o cămaşă de cowboy.

Apoi îşi luă maşina şi porni spre centrul oraşului. O parcă undeva şi începu să se plimbe cu mâinile în buzunare pe străzi. Rareori vedeai pe cineva în L.A. făcând asta. Dar lui îi făceau bine plimbările. Voia să-şi limpezească mintea. În ultimul timp se apucase cam tare de băutură.

De fiecare dată când vedea o femeie blondă trecând pe lângă el, i se părea că era Summer.

Cu ce greşise fata aceea de se purtase aşa de rău cu ea? Nu el avusese o copilărie nefericită. Ce motiv avea? Summer îşi pierduse ambii părinţi. Pe când el?

Se opri în faţa unui restaurant, cu gândul să mănânce ceva. Dar nu. Mai bine se ducea acasă şi îşi făcea o cafea tare, neagră, fără zaharină, nedecofeinizată. Aşa cum îi plăcea lui.

Se gândi să-şi ia un ziar şi să înceapă să se gândească mai serios la viaţa lui. Poate până la urmă reuşea s-o uite pe Summer.

Se apropie de un chioşc şi rămase cu privirile priponite pe un titlu: „Summer Gold”.

Peter închise ochii, scuturând din cap şi privi din nou. „Summer Gold”!

— 75 de cenţi, îl auzi Peter ca prin ceaţă pe

vânzătorul de la chioşc.

În articol se menţiona faptul că Summer Gold avea să participe la concursul anual de tinere talente din

L.A., alături de multe alte tinere vedete în curs de afirmare. Peter nu ratase niciodată competiţia, pregătind din timp un program special pentru cântăreţii cu care lucra. Anul acesta însă… Parcă se rupsese de lume.

Şi concursul urma să aibă loc în seara aceea. Dacă se grăbea, poate mai găsea vreun bilet pe la City Gold.

— Doriţi să cumpăraţi ziarul?

Peter îl privi pe vânzător ca picat de pe altă planetă. Gândul că avea ocazia s-o vadă pe Summer îl ameţise.

Destinul îi mai dădea o şansă.

*

Summer era ultima participantă. Peter se săturase să asculte formaţii de muzică rock, jazz sau funky. Nerăbdarea lui atinsese paroxismul.

— Dă-i gata! strigă un tânăr de pe rândul din faţă.

Prezentatorul intră pe scenă, strigând în microfon:

— Şi ultima participantă… Summer Gold.

Peter se foi nerăbdător pe scaunul lui de pe rândul patruzeci. Nu mai găsise bilete la City Gold. Fusese nevoit să plătească de patru ori preţul intrării, tocmindu-se cu băieţii care vindeau bilete la negru în faţa intrării. Dar nu-i părea rău. Totuşi gândul că ar fi putut să stea în loja VIP-urilor, unde ar fi beneficiat de o vedere optimă, îl înnebunea.

Peter nu mai rezistă şi se ridică în picioare. Summer era strălucitoare. Mult mai frumoasă ca în visele lui.

— Stai naibii jos! îl împunse între coaste un munte de om din spatele lui.

Summer purta o rochie albă şi lungă, dintr-un material opalescent, iar la gât îi strălucea un colier de diamante. Era o stea!

— Bună seara, spuse ea cu voce îngerească, reducând sala la tăcere. Aş dori să vă cânt o melodie nouă, pe care nu am mai cântat-o pe nicio scenă. Nu obişnuiesc

să-mi asum riscuri, dar în seara asta voi face o excepţie. Oricum, nu mai am nimic de pierdut.

Nu mai avea nimic de pierdut? Peter abia aştepta să-i spună câte avea de câştigat.

Summer făcu o mică pauză, aşteptând ca lumea să se oprească din aplauze.

— Melodia se numeşte: „Te-am pierdut”.

Doamne! Peter începu să tremure. Dacă acel cântec îi era dedicat, el avea să-i schimbe titlul.

Pianistul începu primele acorduri şi vocea lui Summer răsună plină de vibraţie în boxe:

— Visam să te găsesc şi te-am găsit… Dar visul n-a durat prea mult şi te-am pierdut

Summer părea răscolită de emoţii. Îşi ţinea ochii închişi şi şoldurile ei voluptuoase se legănau în ritmul muzicii. Peter îi frânsese inima şi ea, în loc să se izoleze de lume, compusese un cântec extraordinar.

Ochii lui Peter se înnegurară. Dacă reuşea să se împace cu Summer, avea să fie cel mai fericit om de pe pământ.

Era frumoasă, inocentă, vulnerabilă şi totuşi puternică, deşteaptă, talentată şi mai presus de toate, îl iubea. Era sigur că îl iubea. Altfel nu ar fi scris acel cântec care vorbea despre dragostea lor.

— Mulţumesc şi noapte bună, spuse Summer printre ropote de aplauze.

Urmă o mică pauză, după care prezentatorul reveni.

— Pentru prima dată în istorie, voturile sunt unanime. Pe locul întâi… Summer Gooold!!!

Peter izbucni primul în urale. Ştia că ea va câştiga. Ştiuse de la început. Era cea mai talentată.

— Mulţumesc, spuse Summer, primind cu emoţie premiul. Mulţumesc foarte mult.

Peter se ridică în picioare, încercând să-şi facă loc prin mulţime. Voia să ajungă cât mai repede în culise, înaintea fanilor şi producătorilor. Voia să ajungă primul, ca să-i cadă la picioare şi să-şi ceară iertare.

Culisele erau deja pline de oameni. Peter se înălţă pe

vârfuri şi o zări. Părea un miraj. Era ca o zână bună şi frumoasă. împărţea tuturor mulţumiri, autografe şi zâmbete.

Lumea din jurul lui începu să-l recunoască şi îl oprea ca să-l salute. Doar era încă celebrul producător de la City Gold!

Peter texanul ar fi dat din coate şi ar fi răzbătut în câteva secunde până la iubita lui.

Rămase pe loc, privind-o pe Summer cât de emoţionată era.

„Obişnuieşte-te să fii adulată. Vei fi o stea".

Preşedintele casei de înregistrări Paradise, Bobby Arturo, se apropie şi intră în vorbă cu ea.

„Acum apar toţi vulturii", zâmbi Peter acru.

Arturo părea să fie interesat de ea şi din alte puncte de vedere. Dar Summer nu părea prea impresionată de el.

„Cu ea mă voi căsători, îşi spuse Peter. Ea este femeia care îmi va naşte copiii. Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Doar dacă voi reuşi s-o fac să aibă încredere în mine!"

Va reuşi?

Peter se apropie mai mult de ea, dar se opri ca electrocutat auzind râsul lui Summer, provocat de Arturo.

Peter se retrase doi paşi înapoi. Arturo îi mai spuse ceva lui Summer şi ea râse şi mai tare.

Deci, îl uitase. Avea puterea să râdă. Trecuse peste durere şi nefericire mai repede decât el.

Zâmbetul ei era plin de mulţumire. Obţinuse tot ceea ce-şi dorise. Era vedetă, câştigase primul premiu din viaţa ei, avea contracte, admiratori şi dragoste.

„Dacă eşti acelaşi singurtatic care ai fost întotdeauna? Dacă nu eşti sortit să-ţi găseşti femeia ideală? Dacă Summer nu este făcută pentru tine? N-o mai întoarce din drum. Las-o. Este fericită acum".

Dacă o iubea cu adevărat, trebuia s-o uite. Fără el, era fericită. Nu putea să fie egoist. Pentru că venise la spectacol cu gânduri egoiste.

Peter se întoarse cu o greutate mare în piept.

Pierduse singura femeie pe care o iubise cu adevărat.

Îşi lăsă capul în pământ înfrânt, lovindu-se de oamenii care veneau din direcţie opusă, înghesuindu-se pentru autografe.

Era pierdut şi pustiit.

*

Summer era fericită că în sfârşit obţinuse ceea ce dorise. Câştigase. Dar fericirea ei era incompletă. Sperase ca Peter să vină s-o viziteze în seara aceea.

Se simţea ca un copil. Când Arturo îi spusese o glumă, preferase să râdă, deşi mai degrabă îi venea să urle de durere. Acum era o vedetă şi trebuia să se poarte ca atare.

Trebuia să se gândească la viitorul ei şi al copilului pe care îl purta în pântec.

Nu ştia cum avea să se descurce. Un lucru era clar. Peter nu trebuia să afle. îi spusese clar că nu mai avea nevoie de o soţie şi un copil.

Dar oare nu era dreptul lui să afle?

Întrebarea asta o tortura.

Dar dacă îi spunea, Peter o va considera o a doua Angela Casablanca.

Nu putea să-i spună!

Diferenţa între ea şi Angela era că Summer nu se aştepta ca Peter să se căsătorească cu ea. Dar cum să-l convingă? Aşa că mai binenu-i spunea.

Plecase din oraş, încercând să evadeze, dar revenise cu ocazia concursului. Los Angelesul i se părea încărcat de parfumul lui Peter. Nu putea să-l uite.

Aşa că, stând pe balconul în care făcuseră ultima oară dragoste, compusese „Te-am pierdut”. Şi pusese în el toată dragostea şi durerea prin care trecuse. După ce îl terminase, se simţise epuizată, dar mult mai liniştită.

Şi, ceva ciudat. Laura, vecina ei, îi spusese că Peter o căutase în fiecare zi. Ce dorise? Să-i dea alte explicaţii? Să se scuze? Laura îl întrebase de ce o caută şi el răspunsese: „Să văd ce mai face”. Era clar. Se simţea vinovat şi nu-i

dădea pace conştiinţa.

Cu toate astea, şi-ar fi dorit să vină s-o vadă la concurs.

Summer privi în jur, sperând imposibilul, şi i se păru că îl vede în mulţime.

— Domnule Arturo, spuse ea, grăbită. Mă scuzaţi. Ştiu că nu este politicos din partea mea, dar am puţină treabă.

Arturo părea distras de o brunetă care îi oferise o casetă demo şi Summer profită de moment ca să fugă în direcţia în care-l văzuse sau i se păruse că îl vede pe Peter.

Inima îi bătea cu putere şi era ameţită de emoţie. Nu-l mai vedea. Unde era? Ieşi în noapte pe uşa din spate.

— Summer!

Vocea tristă îi era cunoscută, dar nu reuşea să desluşească silueta bărbatului din întuneric.

— Peter?

— Voiam să te felicit, spuse el, ieşind din conul de umbră. Ai cântat minunat. Meritai să câştigi.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce ai plecat fără să mă vezi?

— Nu vreau să-ţi stric fericirea pe care văd că ai găsit-o, spuse el cu voce stinsă.

— Ce vrei să spui?

Summer era neliniştită. În adâncul sufletului încă mai credea în dragostea lor. Dar Peter părea resemnat.

— Este seara ta. Nu vreau să te întristez.

— Înţeleg.

Deci Peter nu se schimbase.

— La revedere, spuse el cu glas înecat.

— Stai! Voiai să-mi spui ceva? De ce m-ai căutat săptămânile astea?

— Voiam să-ţi spun că… ai avut dreptate.

— În legătură cu ce? tremură Summer.

În legătură cu dragostea lor?

— În legătură cu Angela. Adevărul era că ea nu-şi dorea copilul. Eu am rugat-o să-l păstreze. Şi ea a fost de

acord.

— De ce? murmură Summer.

— Poate că avea ambiţia să ajungă prin mine o stea, sau poate că mă iubea cu adevărat. Nu mai ştiu nici eu. Ştiu doar că atunci când mi-am pierdut copilul am fost aşa de orbit de furie şi supărare, încât nu mai puteam decât s-o învinuiesc. Nu cred că am iubit-o niciodată. Dacă aş fi iubit-o, m-aş fi gândit mai mult la binele ei. Nu este de mirare că începuse să lipsească nopţile. Angela era superficială. Dar eu m-am autoconvins că este rea, ca s-o pot învinui de moartea copilului.

— Vai, Peter.

Summer şi-ar fi dorit să-l ia în braţe şi să-i spună că îl iubeşte. Nefericirea lui era dureroasă.

— Te rog, nu te mai învinui, reuşi ea să spună. Sunt sigură că intuiţiile tale au un sâmbure de adevăr.

— Nu, ai dreptate. Angela a avut motivele ei şi tu m-ai ajutat să văd limpede. Voiam să-ţi mulţumesc pentru asta.

„Nu are nevoie de mine. Se simte bine singur. S-a împăcat cu sine”.

— Dar nu trebuia să-mi mulţumeşti pentru asta. Eu îţi mulţumesc.

— Trebuia. Te…

— Spune…

Peter se luptă cu el însuşi, dar nu reuşi să spună decât:

— Vino mâine la mine. Te aştept la ora şase şi jumătate.

— Stai! încercă Summer să-l oprească, dar Peter plecase.

Capitolul 11

Summer opri în faţa casei lui Peter la ora şase şi jumătate. Soarele începuse să apună şi cerul părea violet.

„Dacă aş locui aici, alături de el. Mi-ar plăcea să vin aici zilnic. Să fie casa mea. Să-mi cresc copilul aici, alături de tatăl lui”.

Noaptea trecută, Peter se purtase cu ea ca şi cu un

prieten. îi era recunoscător. Probabil că pasiunea se stinsese.

Dar Summer era hotărâtă să-i spună că era însărcinată şi poate că vestea îl va bucura. Poate ceva avea să se schimbe în cele din urmă.

Se îndreptă spre uşă şi sună. Aşteptă câteva secunde, dar nu-i deschise nimeni. Summer începu să tremure. Unde era Peter? Sună din nou şi nu primi niciun răspuns.

Deodată o fulgeră un gând. Se întâmplase ceva!

Puse mâna pe clanţă şi rugându-se, împinse cu putere uşa grea de stejar.

Casa părea goală şi tăcută.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Summer privi în jur. Totul părea la locul lui, doar că… pe parchetul strălucitor de curăţenie erau împrăştiate petale de trandafir roşu.

— Peter? strigă ea temătoare.

Îi răspunse doar ecoul. Îşi luă inima-n dinţi şi urmă cărarea formată din petale de trandafir, ajungând pe terasa din spatele casei, unde se opri stupefiată.

Toată terasa era plină de vaze cu flori, care mai de care mai frumoase.

Atunci, ameţită de mirosul exotic şi foşnetul valurilor oceanului, îşi dădu seama că acela era felul lui Peter de a-i spune că o iubeşte. Aproape uită de vestea pe care voia să i-o dea.

— Peter? Unde eşti?

Ochii îi căzură pe o foaie de hârtie roz, pe care scria un mesaj: „Caută între margarete şi îmi vei găsi inima”.

Summer privi în jur şi printre flori exotice şi perfecte, descoperi un buchet de margarete. Le mirosi cu nesaţ, admirându-le naturaleţea. Flori de câmp. Nu aveau eleganţa trandafirilor, dar erau aşa de delicate şi puternice, în acelaşi timp!

Doar Peter era în stare de aşa ceva!

Mai mirosi încă o dată florile, apoi căută între tulpini şi găsi o cutiuţă în formă de inimioară.

„Cred că visez”, îşi spuse ea, ciupindu-se.

Deschise cutia şi găsi înăuntru cel mai perfect inel de aur cu diamant. Fanteziile ei deveneau realitate.

— Căsătoreşte-te cu mine, sări Peter din tufişuri.

Summer se întoarse spre el cu faţa strălucitoare.

Cât de mult îl iubea!

— Spune da!

— Peter…

— Spune da! Spune-mi acum.

— Da, murmură ea, prăbuşindu-se în braţele lui. Te iubesc, murmură ea printre lacrimi. Mă faci aşa de fericită.

— Şi eu te iubesc. Te iubesc, Summer. Şi îţi voi spune asta toată viaţa. Nu mă voi sătura niciodată.

Peter o privi o clipă fericit, apoi scoase inelul din cutie şi i-l puse pe deget. Ochii lui verzi erau plini de dragoste. Inima ei cânta de bucurie.

— Trebuia să apar pe un cal alb, dar cred că eşti pentru drepturile animalelor.

— Sunt, zâmbi ea. Dar dacă te-ai fi purtat frumos cu calul…

— Ar fi trebuit să-l păstrăm şi nu am loc de grajd.

— Visam să primesc flori de la tine. Dar până acum nu mi-ai dat niciodată.

— Vai, Summer. Curtea pe care ţi-am făcut-o a fost cam scurtă şi lipsită de romantism. De asta am umplut casa cu flori şi am aranjat cu soarele să ne ofere un apus spectaculos.

— Minunat. Şi norişorii ăştia albi?

— Tot eu am vorbit cu ei. Nu ştiai? Dragostea este atotputernică.

Summer îl sărută, gândindu-se: „Dacă află vestea va mai fi la fel de fericit?”

Trebuia să-i spună adevărul, cu riscul de a strica o seară atât de romantică. Doar aşa fericirea ei va fi completă. Pentru prima oară, dragostea o făcea egoistă.

— Trebuie să discut cu tine ceva, spuse ea.

Peter o privi îngrijorat.

— Au trecut aproape trei săptămâni de când nu ne-am mai văzut. S-au întâmplat atâtea!

— Dumnezeule Milostiv! Ce ai cu mine? Chiar vrei să îndur iadul pe pământ? Spune-mi, Summer. Dar fii blândă.

— Am fost naivă. Am crezut că dragostea vine călare pe un cal alb. Dar m-am gândit mai bine şi cred că ai dreptate. Uneori, trebuie să fii cinstit cu tine însuţi şi realist.

— Nu. Tu ai avut dreptate. Trebuie să laşi natura să-şi urmeze cursul. Să-ţi asculţi inima. Mi-am dat seama că te iubesc abia după ce am acceptat acest lucru. Am nevoie de tine.

Peter o luă în braţe şi se aşeză pe un şezlong. Soarele, la apus, strălucea în părul auriu al lui Summer, care părea o floare între flori.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi aşa de brusc şi radical sentimentele faţă de mine? întrebă ea.

— Nu a fost nici brusc şi nici radical.

— De ce nu mi-ai spus de aseară ce simţeai?

— Te-am văzut aşa de fericită! Nu voiam să-ţi stric seara.

— Fericită? Păream. Cum voiai să apar în faţa spectatorilor şi a juriului?

— Corect. Începi să te porţi ca o vedetă. Dar să nu ţi-o iei în cap.

— Alături de tine? Niciodată.

— Râdeai la glumele lui Arturo cu gura până la urechi!

— Îmi venea să urlu!

— Te cred, spuse el, dându-i o şuviţă de păr după ureche. Aseară am citit în ochii tăi speranţa. Mi-am dat seama că mă mai vrei, dar mi-era teamă să nu te sperii.

— Nu sunt aşa de uşor de speriat.

— Am observat, râse el. Oricum, trebuia să-mi pregătesc scenariul. Un scenariu care să te pună în faţa faptului împlinit. Şi să te facă să mă ierţi. Pentru că am greşit mult.

— Mulţumesc, spuse ea, lipindu-se de pieptul lui.

Summer rămase tăcută câteva clipe. Era rândul ei să-i spună adevărul.

— Trebuie să vorbim.

Peter începu s-o mângâie nerăbdător.

— Serios.

— Avem timp şi mâine.

— Nu, spuse ea, păstrând distanţa.

— Summer, ascultă-mă. Ştiu că eşti o femeie cinstită, decentă şi bună. Te cunosc aproape la fel de bine ca pe mine. Nimic din ce ai să-mi spui nu mă va face să mă răzgândesc. Nimic. Niciodată. Aşteaptă până mâine. Azi, trebuie să-ţi demonstrez câtă încredere am în tine.

— Dragostea mea, întotdeauna spui ce trebuie.

— Sunt destinat să-ţi fac pe plac, spuse el sărutând-o.

*

* * *

Peter se trezi a doua zi de dimineaţă singur în pat, cu miros de cafea şi brioşe în nări.

Fericit, se trânti din nou pe pernă, amintindu-şi întâmplările din noaptea trecută. Fusese un final frumos al celei mai fericite zile din viaţa lui.

Femeia aceea era un înger şi avea să fie soţia lui. Voia să-i spună un secret, dar el avea încredere în ea. Indiferent ce i-ar fi spus, ar fi iubit-o la fel de mult.

Summer apăru în cămaşă de noapte, ducând o tavă plină cu bunătăţi. Dar Peter era înfometat după altceva.

Summer aşează tava pe marginea patului şi spuse:

— Ar fi bine să vorbim acum.

— Nu te teme, iubita mea. Te iubesc mult de tot.

— Ştiu, dar sunt…

— Înnebunită după mine?

— Nu. Adică, da, râse ea. Nu-mi mai termina propoziţiile. Vreau să spun că sunt…

— O campioană de triatlon, un cosmonaut? Pilot de Formula Unu?

— Nu, râse ea, lovindu-l cu perna în cap. Peter! Lasă-mă să vorbesc. Este ceva serios.

— Bine. Te ascult.

— Îţi aminteţi ziua în care am făcut dragoste pe balcon, la mine acasă?

— Mmm, nu prea îmi amintesc, dar dacă spui tu… o tachină Peter.

— Nu ai folosit prezervativ.

Poftim??? Era însărcinată?

— Sunt însărcinată.

— Dumnezeule! sări Peter sărutând-o pe unde apuca. Este minunat. Şi de ce ţi-era frică să-mi spui?

— Credeam că o să te înfurii.

— De ce???

— Poate îţi închipuiai că ţi-am întins o capcană, aşa cum a făcut Angela.

— Capcană? Doamne, sărăcuţa! Nu cred că ai fi reuşit să-mi întinzi capcana asta fără ajutorul meu.

— Credeam că nu-ţi mai doreşti copii. Mi-ai spus că nu vrei să mai treci prin aşa ceva.

— Voiam să spun că nu mai vreau să trec printr-o relaţie cum a fost cea cu Angela, spsue el, scuturându-i capul. Întotdeauna mi-am dorit copii. Şi pe tine te-am dorit din clipa în care ai intrat în biroul meu.

— Serios? Mă mai iubeşti?

— Sigur că te mai iubesc. Te iubesc de două ori mai mult. Cu copil cu tot.

— Vai, Peter, mi-era aşa de frică…

— Ce copil! Uite, te mai întreb o dată. Vrei să fii soţia mea?

— Da, da, da!

— M-ai făcut un bărbat fericit. Să vezi ce ochi o să facă mama.

— Şi Michael Lloyd.

— Şi Sugar şi Lois.

— Şi Guinevere, care te iubeşte la nebunie. O să-mi scoată ochii de gelozie.

— Nu cred. Şi asta nu-i nimic. O să se obişnuiască. Alta este problema.

— Care?

— Cum o să te numeşti? Summer Gold?

— Profesional, voi rămâne Summer Gold. Dar vreau să-mi schimb numele. Oficial, voi fi Summer Maxwell.

— Îmi place cum sună.
— Şi mie. Dar unde rămăsesem?
— Aici. La brioşe.
— S-au răcit.
— Dar eu m-am încins. Vino la mine în braţe.

EPILOG

Era prea devreme ca să ştie dacă ochii copilului aveau să rămână albaştri că ai lui Summer sau verzi, că ai lui Peter. Un lucru era cert: indiferent de culoare, erau adorabili. Bebeluşul era o mică minune cu mânuţe mici şi moi şi un smoc de păr brunet.

Îi spuseră Dominique, dar pentru că era un nume prea pretenţios pentru o fetiţă aşa de mică, o alintară Nikki.

Peter petrecu toată ziua aranjând dormitorul micuţei, ca totul să fie gata când aveau să se întoarcă de la spital. Apoi se aşeză pe canapea şi privi fotografiile de la nuntă, amintindu-şi cât de surprinsă fusese toată lumea de căsătoria lor neaşteptată.

Discul pe care-l scosese Summer în colaborare cu casa de înregistrări City Gold se numea Summer Gold şi avu un succes nebun.

Le luă pe fetele lui de la spital o oră mai târziu, adică pe la cinci dimineaţa, şi nu se mai sătură să le privească şi să le răsfeţe.

— Suc de portocale! sări Peter de pe scaunul de lângă pat, pe care stătea şi le privea.

— Poftim? îl privi Summer uimită.

— Nu mai ai suc de portocale. Medicul a spus că trebuie să bei doi litri pe zi.

— Nu trebuie să-mi aduci chiar acum.

— Eşti sigură?

— Ai uitat că am fost asistentă? De ce nu vii şi tu în pat, lângă noi? Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un pui de somn.

Peter îşi ascultă soţia şi se aşeză lângă ea, cu Nikki între ei şi Guin la picioare.

— Ştii, înainte să te cunosc, îmi plăcea să privesc

răsăritul de soare de la fereastra biroului meu. Acum am renunţat la obiceiul ăsta. Tu eşti raza mea de soare, Summer. Mi-ai poleit viaţa.

Sfârşit

*

*